

samenkerk

september 2020 nr.3

Kerk en kroeg

onder één dak in Vredepeel

pagina 12

Wat we van monniken

kunnen leren

pagina 30

Religieus middelpunt

van Venray

pagina 34

Vreemde tijd

Pinksteren schonk ons dit jaar iets heel moois: voor het eerst sinds het begin van de vasten mochten weer publiekelijk de eucharistie vieren. Het laat zich moeilijk onder woorden brengen hoe we dat hebben ervaren. Mensen kwamen met tranen in de ogen verzuchten dat ze het zo ontzettend gemist hadden om als gelovige christenen samen te komen in de kerk, vast op zondag, om Jezus' woord te horen en te bezingen en om samen de eucharistie te vieren en de heilige communie te ontvangen. Er is - dus - bij velen een groot verlangen naar de eucharistie, die niet voor niets het hart van ons geloof wordt genoemd, bron en hoogtepunt van heel ons christelijk leven.

Ik schrijf dit woordje vlak na Pinksteren, nog vol van wat we net gevierd en beleefd hebben samen. Geen idee hoe de vlag erbij hangt bij het verschijnen van dit blad. Ik hoop dat we het allemaal goed maken en dat we er samen in geslaagd zijn het virus meer en meer te beheersen. Maar het kan natuurlijk ook dat we misschien weer terug zijn bij af omdat er een nieuwe forse uitbraak heeft plaatsgevonden. En natuurlijk kunnen we dit allemaal niet schrijven zonder bijzonder te denken aan de mensen die direct door het virus en de maatregelen flink getroffen zijn, zeker de zieken en eenzamen, en ook degenen die iemand hebben moeten verliezen.

De periode half maart tot Pinksteren heeft ons in ieder geval geleerd dat we zo niet gebakken zijn. Dat mensen op afstand met elkaar omgaan, dat kennen we niet en we voelen aan: het hoort ook niet. Goed, je hoeft elkaar niet driemaal daags om de nek te vliegen en uitvoerig te kussen aan alle zijden iedere keer als je elkaar tegenkomt, en een polonaise of sjoenkelen is leuk voor even, maar ook niet voor altijd, maar dat om elkaar heenlopen in een boog, of dat stapje terug doen zo gauw als de ander naar voren neigt, en elkaar close-up op het beeldscherm te hebben met vergaderen waarbij toch veel van de non-verbale communicatie in het niet valt, en dat elkaar argwanend bejegenen alsof we elkaars grootste vijanden zijn, zo zijn we niet...

Dat de kerken dicht waren hebben we eigenlijk zo nog nooit meegemaakt. 'Dat hōbbe zelfs de Pruuse nog neet klaorgekrege,' zei me een oude mevrouw die van nabij de verschrikkingen van de oorlog had beleefd. Integendeel, juist ten tijde van nood en crisis zoeken mensen graag de kerk en de geloofsgemeenschap op. En laat die juist nu op slot zitten! Merkwaardig. Vreemd. Onmenselijk, zou ik bijna zeggen, hoewel onontkoombaar, en daardoor toch weer gewoon menselijk.

Als kerk hebben we geprobeerd zo actief mogelijk te blijven en te doen wat we kunnen, zij het met alle opgelegde beperkingen. Heel fijn dat we nu weer mogen vieren, eerst met 30, toen met 100, en nu met... God weet hoeveel mensen!

Een journalist vroeg me of dit een correctieve tik van de Schepper is... Het was net Pinksteren. De Geest van God houdt ons in herinnering wat Jezus heeft gezegd en gedaan. En had Hij al niet gezegd dat Hij niet gekomen was om te veroordelen maar om te redden? En stuurde Hij niet zijn Geest om ons de goede wegen te wijzen? Dat is wat anders dan ons pootje lappen met een coronavirus. In het groot mag je als gelovige christen zeggen dat God de wereld goed gewild, gemaakt en bedoeld heeft, maar toen kwamen wij. De mens kon het niet laten zich met de schepping te bemoeien, meer dan God hem had toevertrouwd. En dat zijn we blijven doen: we zetten de wereld graag naar eigen hand en schuwen niet de aarde uit te wonen en helemaal op te leven. Economisch belang, luxe en welvaart gaan vaak voor op verantwoord omgaan met wat God ons heeft toevertrouwd. In die zin is corona een moment bij uitstek van bezinning en reflectie op heel ons doen en laten. Maar dat is toch geen 'tik op de vingers van onze Schepper'? God schonk ons vrijheid en hield ons niet aan het lijntje (letterlijk). Dat er in de natuur allerhande dingen anders lopen dan wij ons dat dromen houdt in het groot in bijbels opzicht daarmee ergens verband. Maar dat is wat anders dan één op één corona of welke ziekte of tegenslag dan ook te koppelen aan geloof dan wel ongeloof.

Jezus veroordeelde ons niet, maar kwam redden. Hij schuwde leed en ellende niet, maar droeg het. En Hij schrijft ons niet af, maar roept ons door alles heen tot leven. Leven in zijn Geest! Sinds Pinksteren mogen we weer, laten we het doen ook!

Deken E. Smeets

Inhoudsopgave

Parels uit de preken van de Deken	4, 5
Verschijnen van het parochieblad	6
Bijbelavonden en Liturgische vorming	7
Rolduc 'on tour'	8, 9
Samen Kerk-avonden	10
Overzicht cursussen	11
Vredepeel: kerk en kroeg onder één dak	12 - 15
Een ontmoeting met Herman Elbers	16, 17
Meester Arnt van Kalkar	18, 19
De Zeven Smarten van Maria	20, 21
Kinderboekje	23 - 26
Gezinsmissen beide kerken	27
Stille dag	27
Marthoma: het mooie van het geloof	28, 29
Wat we van monniken kunnen leren	30 - 32
Het Bloemenvrouwtje ging met pensioen	33
Religieus middelpunt van Venray	34, 35
Onze vormelingen aan het woord	36, 37
Geestelijke communie?	38, 39
Digitale Nieuwsbrief	40
Religie terug?	41
Christenen en hoop	42, 43
Oudercatechese	44
Christoffels	44
Bezoek	44
Mariaplaquette	45
Zegening van het graf	45
Ik geef de pen door aan...	46

De Bloemenkorf

Schoolstraat 2
5801 PB Venray
0478-510214

WWW.DEBLOEMENKORF.NL

*Voor elk moment
een passend geschenk*

Enkele parels uit de preken van de Deken

In deze rubriek brengen we een aantal mooie passages uit de preken van deken Smeets op de zondagen in de afgelopen maanden onder uw aandacht.

Omdat ze alleszins de moeite waard zijn om er nóg een keer kennis van te nemen of om ze te lezen als u ze nog niet gehoord had.

Boven iedere passage staat de aanduiding van de schriftlezingen van de betreffende zondagen, waarop de preken betrekking hebben.

Elfde zondag door het jaar

14 juni 2020

Johannes 20: 19-31

Een veel gebruikte aanduiding in het kader van de coronacrisis is “het nieuwe normaal”.

De term wekt de indruk dat het nooit meer zal worden zoals weleer. De vraag is of je de situatie van vóór de crisis normaal kunt noemen: ieder leeft min of meer naar eigen uitgangspunten en normen met het doel “alles eruit te halen wat erin zit” en het maximaal haalbare te bereiken. De lat ligt hoog en de tijd dringt.

Na de dood en de verrijzenis van Jezus vervalt voor zijn apostelen het “oude normaal”.

Eerst aangeslagen door zijn dood en daarna begeesterd door zijn opstanding, vragen ze zich af: “Hoe nu verder?”.

Op een avond zitten ze bijeen achter gesloten deuren uit vrees voor de Joden. Dan komt Jezus binnen en toont hun zijn handen en zijn zijde. Hij zegt: “Vrede zij u. Zoals mijn Vader Mij zond, zo zend Ik u. Ontvang de Heilige Geest”.

Thomas, een van de twaalf, ook Dídymus genaamd, was echter niet bij hen toen Jezus kwam.

De anderen vertelden hem dat ze de Heer hadden gezien en waren daarover zo verheugd alsof er nooit een Goede Vrijdag was geweest.

Thomas gelooft hen niet. Het is niet zozeer dat hij ongelovig is maar hij wil weten wat dat dan in de praktijk betekent. Wat blijft van zijn verschijning en verrijzenis over in het gewone leven, waar landt en aardt dit wonder vandaag de dag?

Hij wil het bloed zien. De littekens kunnen hem het echte, ware verhaal vertellen.

De hele mens staat op uit de dood, niet alleen het slachtoffer. De wonden van zijn lichaam tonen ons de grootte van zijn hart, zijn allesomvattende liefde.

Het gaat niet enkel om een “Halleluia-godsdienst”. Het ook is dienst van en aan een gewonde God, van een liefde die alles verduurt en overwint.

Pas als Thomas dat inziet, zegt hij “Mijn Heer en mijn God” in een geloof dat uithoudt en volhoudt, dat nooit naar een doodlopende weg voert maar op de weg naar zijn leven leidt, van onze Heer en onze God.

Veertiende zondag door het jaar

5 juli 2020

Mattheüs, 11, 28-30

Overgave in eenvoud en deemoed. Dat vraagt Jezus van ons. Ons leven is geen examen, dat bepaalt of we alle wetten en regels wel toepassen. God openbaart zijn boodschap niet aan wijzen

en verstandigen maar aan kinderen, die Hem en anderen willen dienen in eenvoud en deemoed. Hij nodigt ons allen uit, die uitgeput zijn en onder lasten gebukt gaan. Hij nodigt ons uit om zijn juk op onze schouders te nemen en van hem te leren. Want Hij is zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen wij rust vinden voor onze ziel, want zijn juk is zacht en licht is zijn last. Hij nodigt uit tot volledige overgave aan zijn boodschap van liefde voor Hem en de ander. Die boodschap moet onze agenda bepalen in plaats van al die wisselende eisen van het vigerende normaal en de waan van de dag.

Vijftiende zondag door het jaar

12 juli 2020

Mattheüs, 13, 1-23

Vanuit een boot op het meer spreekt Jezus een grote menigte toe. Hij spreekt in gelijkenissen. “Eens - zo begon Hij - ging een zaaier uit om te zaaien.

Bij het zaaien viel een gedeelte op de weg en de vogels kwamen het opeten.

Een ander gedeelte viel op de rotsachtige plekken, waar het niet veel aarde had; het schoot snel op omdat het in ondiepe grond lag. Toen de zon was opgekomen, kreeg het te lijden van de hitte, zodat het verdorde bij gebrek aan wortel.

Weer een ander gedeelte viel onder de distels en deze schoten op, zodat het verstikte. Een ander gedeelte tenslotte viel op goede grond en leverde vrucht op: deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig.

Wie oren heeft, hij luistere.”

Waarom gaat het niet zo goed met de kerk anno 2020? Ook omdat het evangelie vaak zo moeilijk lijkt. Die blijde boodschap komt van God. Daarom moeten we serieus blijven proberen om haar te begrijpen en ernaar te leven.

Aan Jezus' woord zal het niet liggen. Het gaat om Gods geloof in zijn eigen boodschap, op zoek naar een goede voedingsbodem in ons hart.

In de parabel is de grond doorslaggevend. In Israël is die zo droog dat 80% van de opbrengst verloren gaat. En ondanks de droogte, de distels en de rotsen gaat de zaaier toch uit om te zaaien. Vertaald in onze tijd: omstandigheden als tegenslag, ziekte en materialisme leiden af van gedijen van zijn woord.

Het begint met luisteren naar zijn woord. Of het vruchten draagt en hoeveel wordt bepaald door onze niet aflatende inzet.

Keer op keer geeft Gij ons uw woord en U schenkt ons uw genade zodat het kan gedijen.

Zestiende zondag door het jaar

19 juli 2020

Mattheüs, 13, 24-43

Er groeit blijkbaar onkruid op de akker van je leven. Je niet-ideale leven. Het leven kiest heel andere wegen dan jij gepland had. We hoeven niet perfect te zijn. Volmaakt geluk bestaat alleen in de hemel. Wie perfect wil zijn belandt bij de psychiater. De mensen die zich hun broosheid realiseren zitten hier in de kerk.

Bij nieuwbouw moeten we niet beginnen met alles te slopen maar verder bouwen op wat er is.

Onkruid niet meteen uittrekken maar laten groeien zodat je kunt zien wat onkruid is en wat niet.

Kruid en onkruid blijft vooralsnog naast elkaar bestaan. Het krijgt, net als wij, alle kansen.

Behoud het goede en heb geduld met wat dat niet blijkt te zijn.

God kijkt meer naar het graan en wij naar het onkruid. Waar gezondigd wordt geeft God de kans op inkeer in zijn bovennatuurlijke optimisme. Zijn zegen krijg je nooit kapot.

Een kerkganger

Verschijnen van het parochieblad

Met regelmaat houdt het kerkbestuur de in- en uitgaven binnen beide parochies tegen het licht. Opvallend daarbij was dat de laatste jaren de kosten van de druk en met name van de verspreiding van het parochieblad flink zijn gestegen.

E.e.a. heeft geleid tot volgend besluit:

Voortaan verschijnt het blad in plaats van **5** keer per jaar **4** keer per jaar: eind augustus, eind november, eind februari en begin mei.

Voor abonnees buiten Venray vragen we een abonnementsprijs van € 15,- per jaar voor de papieren versie. Daarnaast is er de mogelijkheid om zonder kosten het blad digitaal te ontvangen. Het is ook mogelijk de papieren versie vanuit de kerk mee te nemen als u de kerk bezoekt.

Bijbelavonden en Liturgische vorming

Bijbelavonden 'Van kافت tot kافت'

In oktober vorig jaar is een enthousiaste groep begonnen de Bijbel van kافت tot kافت te lezen. Het blijken stuk voor stuk indrukwekkende verhalen te zijn, die de oude cultuur van de Bijbel belichten (waar veel van onze cultuur vanouds op gebaseerd is), maar die tegelijk verrassend actueel blijken te zijn. Minstens zijn het tijdloze verhalen die elke generatie weten te inspireren, soms hoe het moet, soms hoe het zeker niet moet.

In de eerste helft van het nieuwe jaar was het niet mogelijk verder te gaan met de avonden. In de tweede helft van dit jaar vervolgen we waar we gebleven zijn. Ook geïnteresseerden die eerder niet deelgenomen hebben zijn welkom; vertrouwd met de Bijbel of helemaal niet. Er zijn aan de avonden geen kosten verbonden. Voor wie er meer van wil weten, bel of mail de pastorie Eindstraat.

De data voor de tweede helft van 2020 zijn: 25 augustus, 29 september, 13 oktober, 10 november en 22 december. Deken Smeets zal de avonden telkens inleiden. Ze vinden plaats in de Paterskerk (pastorie) Tijdstip is gelijk 20:00 uur.

Liturgische vorming 'Blijft dit doen om Mij te gedenken'

Als katholieken vieren we op zondag de eucharistie. De kerk noemt deze viering bron en hoogtepunt van heel het christelijk leven. We beluisteren er het Woord van de Heer, nemen het tot ons, we bidden, zingen en danken, we vieren het leven, het lijden, de dood en de verrijzenis van Jezus Christus en we wijden onszelf aan Hem toe, om vanuit die zondagsviering te leven en te groeien als christenen. En dat alles omdat de Heer het zelf gevraagd heeft: 'Blijft dit doen om Mij te gedenken!' Waarom vieren we zoals we vieren? Wat betekenen de afzonderlijke handelingen en rituelen? En hoe staan we er zelf in? Deze vormingsbijeenkomsten zijn bedoeld voor allen die er zich in willen verdiepen, maar met name ook voor eenieder die meer dan actief betrokken is bij de viering van de eucharistie: acolieten, koster, lectors, kerkbestuurders, mensen die de kerk verzorgen en anderen die er met hart en ziel bij betrokken willen zijn.

In Venray gaat deken drs. Ed Smeets zes zaterdagmiddagen liturgische vorming verzorgen.

De data zijn: 24-10-2020; 14-11-2020; 12-12-2020; 30-01-2021; 27-02-2021; 20-03-2021.

Telkens van 13.00 - 15.30 uur.

Locatie: Paterskerk, Leunseweg 5, Venray.

Aanmelding via: activiteiten@sgv-roermond.nl

Kosten: € 5,- per middag.

Rolduc 'on tour'

Academie Rolduc 'on tour'

Academie Rolduc is de naam waaronder inmiddels al jarenlang een goed draaiende lezingencyclus gehouden wordt op Rolduc te Kerkrade. In haar zesde jaar ondergaat de Academie een zekere verandering en vernieuwing. Belangrijkste is dat Venray e.o. één van de plaatsen wordt waar lezingen gehouden worden. Rolduc wil zo tegemoet komen aan een bredere belangstelling van mensen in het hele bisdom (provincie) Limburg.

Een andere aanpassing van de Academie betreft een vormingsaanbod op het gebied van liturgie en catechese. Met behulp van gekwalificeerde inleiders kunnen mensen zich op deze terreinen verder bekwamen, zij het ter eigen vorming, zij het om als vrijwillig(st)er in parochieverband actief te zijn. Catechese zal vooral in Maastricht plaatsvinden, liturgie in Venray.

Structuur van de lezingenavonden:

19:00 u. tot 19:45 u.: 1e gedeelte

19:45 u. tot 20:00 u.: koffiepauze

20:00 u. tot 20:45 u.: 2e gedeelte

20:45 u. tot 21:30 u.: vragen en open dialoog

Filosofie

'Ten tijde van Corona': Hoe 'tijden' veranderen. Filosofische brokstukken bij een pandemie.

De eerste twee weken van de coronapandemie (toen noemden wij het trouwens nog 'coronacrisis') was één van de meest gehoorde uitspraken: "Het is allemaal zo onwerkelijk." 'Onwerkelijk', omdat het leven en onze manier van leven opeens

zo anders was? Omdat wij zagen dat onderschatting snel kan overgaan in verbazing en verbazing in angst? Omdat wij ons nog niet konden voorstellen dat wij wereldwijd een zelfde ervaring van een 'tijdbreuk' zouden meemaken? Reeds deze beknopte vragen roepen om een filosofische reflectie. Niet zozeer omdat een dergelijk fenomeen 'ein gefundenes Fressen' voor psychologen, sociologen en filosofen zou zijn (dat is het ondanks de tragiek ook), maar omdat wij beter willen begrijpen waar wij als mensen nu eigenlijk staan. Waar wij staan: met onze wetenschap en techniek; in onze natuurgeboden kwetsbaarheid; ondanks onze vooruit hollende economieën en dankzij onze solidariteit en menselijk verbondenheid. Deze avond wil in enkele filosofische overwegingen een bijdrage leveren tot verheldering van ons 'standpunt'.

Dinsdag 27 oktober 2020, 19:00 uur.

Waar: Parochiehuis: Markt 1, Sevenum

Inleider: Dr. Detlef Rohling, priester van het bisdom Roermond. Gepromoveerd aan de universiteit van Keulen tot doctor in de filosofie. Hij is docent filosofie aan het Grootseminarie Rolduc.

Ethiek

Mensenrechten

Mensenrechten zijn een thema dat tegenwoordig vaak ter sprake komt. Iedereen wil graag dat zijn rechten gerespecteerd worden, en we vinden het belangrijk om ook de rechten van anderen tot hun recht te laten komen. Desondanks is het niet heel gemakkelijk om overeenstemming te vinden over wat die rechten dan zijn. Hoe ver mag iemand gaan in zijn meningsuitingen

en in zijn gedragingen? Ook conflicten van mensenrechten doen zich in de maatschappij vaak voor. Het is dan de rechter die uiteindelijk moet beslissen over wat het belangrijkste is of wat het zwaarst telt. Vanuit ons geloof hebben we bepaalde overtuigingen en kijken we op een bepaalde manier aan tegen de mens. Vaak is deze zienswijze ook gekoppeld aan mensenrechten: zo is er recht van vrije meningsuiting, van godsdienst, recht op leven en vrijheid van vergadering. Hoe kunnen we vanuit ons geloof die mensenrechten tot hun recht laten komen? En hoe kunnen we anderen ervan overtuigen dat niet alleen moet gebeuren wat de meerderheid wil, maar dat mensenrechten op een veel fundamenteeler niveau belangrijk zijn? Deze vragen komen aan bod in deze lezing, als er een overzicht wordt geboden van wat we onder mensenrechten verstaan, welk belang ze hebben en hoe ze beschermd moeten worden.

*Dinsdag 12 januari 2021, 19:00 uur.
Waar: Parochiehuis, Markt 1, Sevenum
Inleider: Dr. Lambert Hendriks, priester van het bisdom Roermond. Gepromoveerd tot doctor in de gewijde theologie aan de Lateraanse universiteit in Rome. Rector van Grootseminarie Rolduc en tevens docent ethiek en moraaltheologie aan dit instituut.*

Geloven

Exegetische inleiding over Gen. 6,1-4
Genesis 6, 1-4 is één van de moeilijkste te interpreteren passages uit de Bijbel. Kerkvaders, bisschoppen, theologen, exegeten, dominees, joodse schriftgeleerden en de rabbijnen wisten zich geen raad met deze dubbelzinnige en sinistere Bijbeltekst.

Desondanks vonden de Talmoedgeleerden deze Bijbelpassage belangrijker dan het verhaal over de (oer-)zonde van Adam en Eva. Voor joodse schriftgeleerden was dit het werkelijke verhaal van de 'Zondeval', want het zou verhalen hoe het 'kwaad' in de wereld kwam door rebellerende engelen, die gemeenschap hadden met de dochters der mensen. De 'zonen Gods' zijn dan de gevallen engelen en nog steeds verdedigen sommige joodse exegeten deze visie. De kerkvaders en middeleeuwse theologen waren ervan overtuigd dat de 'Zonen van God' nakomelingen waren van Seth, terwijl de dochters der mensen voortkwamen uit de lijn van Kaïn. Erich von Däniken beweerde zelfs dat de Zonen van God buitenaardse wezens waren. Echter, moderne exegeten hebben een andere theorie geopperd.

*Dinsdag 20 april 2021, 19:00 uur.
Waar: Paterskerk, Leunseweg 5, Venray
Inleider: R. Gruijters, pastoraal-werker, is werkzaam geweest als (gast-)docent Inleiding Oude Testament en Inleiding Nieuwe Testament aan respectievelijk het theologisch instituut Kairos in Roermond en het Grootseminarie Rolduc. In 2006 is hij aan de Radboud Universiteit te Nijmegen afgestudeerd in de exegese van het Nieuwe Testament en Judaica. Gruijters studeert nu, na in 2017 een tweede master aan de Tilburg School of Catholic Theology te hebben behaald, aan de Katholieke Universiteit Leuven met de intentie om te gaan doctoreren.*

Samen Kerk-avonden najaar 2020

Ook komend najaar heten we u van harte welkom op onze Samen Kerk-vormingsavonden. Doel van de avonden is: verdieping, delen en ontmoeting.

In de organisatie van deze avonden moeten we rekening houden met de Corona-maatregelen. Daarom is aanmelding wenselijk. Dat kan bij Arthur Gerritzen telefonisch op nummer 06-46656753 of per mail op apam.gerritzen@gmail.com Ook bij vragen kunt u contact met hem opnemen.

De avonden beginnen om 19.30u. De inleiding duurt gemiddeld een uur tot anderhalf uur. Daarna kan er nog nagepraat worden onder het genot van een drankje en iets hartigs. Van de deelnemers aan deze avonden vragen we als tegemoetkoming voor huur van de locatie, tegemoetkoming reiskosten spreker en koffie/thee een bijdrage van € 5,00 per persoon.

Dinsdag 24-09-2020 Johan Koster: Rijk Rooy's Erfgoed
Locatie: MFC De Baank in Leunen, aanvang 19:30

Johan Koster is een expert als het gaat over de zichtbaarheid van het katholieke geloof in de omgeving van Venray. Wegkruizen, heiligenbeelden, kapellen, enzovoort. Iedere plek heeft zo zijn verhaal en op deze avond nodigt hij u uit om met hem mee op verkenning te gaan in het Rijke Rooyse Erfgoed.

Dinsdag 27-10-2020 zie Academie Rolduc op de vorige pagina.

Dinsdag 17 november 2020 – De rol van de Nederlandse Kerk in de Tweede Wereldoorlog
Locatie: Paterskerk Venray, aanvang 19:30

In het jaar 2020 herdenken we 75 jaar bevrijding. Daarom hebben we pastoor Hamans, docent kerkgeschiedenis aan het seminarie, uitgenodigd om te komen spreken over de rol van de Kerk in Nederland tijdens de Tweede Wereldoorlog. Daarbij zal hij onder andere ingaan op het optreden van de bisschoppen, het verzet en de katholieke joden die met Edith Stein werden vermoord.

Dinsdag 17-12-2020 Kerk in Nood: #RedWednesday en de vrijheid om te geloven
Locatie: MFC De Baank in Leunen, aanvang 19:30

Op woensdag 25 november vraagt Kerk in Nood landelijk aandacht voor #RedWednesday door vele kerken in Nederland rood aan te lichten. Op donderdag 17 december spreekt Dennis Peters van Kerk in Nood over 'Vrij zijn om te geloven'. De lezing gaat over onze eigen vrijheid in Nederland - wettelijk, maar ook over hoe vrij voelen deelnemers zichzelf om te geloven en hun geloof te uiten, van geloof te veranderen, enz. En natuurlijk aandacht voor schendingen van het recht op vrijheid van godsdienst wereldwijd.

Overzicht cursussen

INFORMATIEAVONDEN / - MIDDAGEN					
onderwerp	spreker	datum	tijd	adres	afk
Bijbel van kaft tot Kaft	E. Smeets	25-08-20	20.00	Leunseweg 5	Bijb
Rijk Rooijs Erfgoed	J. Koster	22-09-20	19.30	De Baank Leunen	SK
Bijbel van kaft tot Kaft	E. Smeets	29-09-20	20.00	Leunseweg 5	Bijb
Bijbel van kaft tot Kaft	E. Smeets	13-10-20	20.00	Leunseweg 5	Bijb
Liturgische vorming	E. Smeets	24-10-20	13.00	Leunseweg 5	Lit
Ten tijde van corona	D. Rohling	27-10-20	19.00	Markt 1 Sevenum	AR
Bijbel van kaft tot Kaft	E. Smeets	10-11-20	20.00	Leunseweg 5	Bijb
Liturgische vorming	E. Smeets	14-11-20	13.00	Leunseweg 5	Lit
Rol Nederlandse kerk in WOII	P. Hamans	17-11-20	19.30	Leunseweg 5	SK
Liturgische vorming	E. Smeets	12-12-20	13.00	Leunseweg 5	Lit
Kerk in nood	D. Peters	15-12-20	19.30	De Baank Leunen	SK
Bijbel van kaft tot Kaft	E. Smeets	22-12-20	20.00	Leunseweg 5	Bijb
Mensenrechten	L. Hendriks	12-01-21	19.00	Markt 1 Sevenum	AR
Liturgische vorming	E. Smeets	30-01-21	13.00	Leunseweg 5	Lit
Liturgische vorming	E. Smeets	27-02-21	13.00	Leunseweg 5	Lit
Liturgische vorming	E. Smeets	20-03-21	13.00	Leunseweg 5	Lit
Exegese Genesis 4	R. Gruijters	20-04-21	19.00	Leunseweg 5	SK

SK Samen Kerk avonden

AR Academie Rolduc

BIJB Bijbel van Kaft tot kaft

LIT Liturgische vorming

Vredepeel: Kerk en kroeg onder één dak

Om enigszins op de hoogte te blijven van het kerkelijk leven in de parochies buiten Venray-Centrum heeft de redactie van Samen Kerk Jan Classens en Toon van Hoof uit Vredepeel gevraagd om hun ervaringen te beschrijven bij de ombouw / verbouwing van de kerk daar tot een soort multifunctioneel centrum. Hieronder volgt het verhaal van Toon van Hoof.

Vredepeel is Venray's jongste kerkdorp. Gesticht in 1955 op de heidegrond die begin jaren 50 door werkelozen met de schop was ontgonnen. In eerste instantie zijn er 40 boerderijen gebouwd met de bedoeling er nog eens 40 bij te bouwen aan de linkerkant van de Middenpeelweg. Dat was ook de reden dat de kern van het dorp geprojecteerd werd waar ze nu ligt. Echter al in 1956 besliste de overheid dat er op die grond een militair vliegveld moest komen. De slapende vliegbasis De Peel om aan de NAVO-verplichtingen in het kader van de koude oorlog te voldoen. Deze beslissing blokkeerde dan ook meteen de verdere groei van het aantal inwoners en was de doodsteek voor de doorontwikkeling van het piepjonge dorp. Begin jaren zestig telde Vredepeel 367 inwoners en sinds de jaren negentig is het aantal inwoners redelijk stabiel tussen de 240-250 inwoners. Het aantal woningen bedraagt al verscheidene jaren 80 stuks maar op dit moment worden er 5 nieuwe woningen gebouwd en zijn de plannen om in het voormalig basisschoolgebouw 4 sociale woningen te bouwen in ontwikkeling.

De eerste inwoners gingen op zondag naar de kerk in Merselo, Westerbeek of De Rips. Het verlangen om een parochie te stichten met een eigen kerk was natuurlijk heel groot. In 1958 was het zover en werd het Rectoraat Vredepeel gesticht als afsplitsing van de parochie Merselo. Er werd een rector aangesteld, afkomstig van de paters van de H. Geest in Gemert en de zondagse H. Mis werd opgedragen in een klaslokaal van de inmiddels nieuw gebouwde school, genaamd Regina Pacis, Koningin van de vrede.

Door omstandigheden waren er de eerste paar jaren 3 verschillende rectoren maar daarna kwam pater Piet Pelt, die 18 jaar gebleven is en die tevens bouwpastoor werd van de nieuw te bouwen kerk. Pater Pelt reed op zijn Solex brommertje stad en land af om geld in te zamelen voor de nieuw te bouwen kerk en in 1962 kon met de bouw begonnen worden en in 1963 was de kerk met 150 zitplaatsen klaar en had Vredepeel haar eigen kerkgebouw. Toegewijd aan Onze Lieve Vrouw Koningin van de Vrede.

In 1962 werd ook een nieuw gemeenschapshuis in gebruik genomen. Toen het 50 jaar oud was begonnen er links en rechts nogal wat gebreken aan te komen en ook de energiekosten

in het totaal niet geïsoleerde gebouw bleven een grote kostenpost vormen. Het interieur en daarmee de uitstraling had ook zijn beste tijd gehad. Kortom er moest wat gaan veranderen. Totale renovatie, nieuwbouw? Allerlei scenario's passeerden de revue.

Om in onze kleine gemeenschap zowel een kerk als een gemeenschapshuis financieel overeind houden zou een probleem worden. Een andere optie diende zich aan: beide gebouwen samen te voegen. Het kerkbestuur stemde hiermee in.

Er werd een werkgroep genaamd "Vredepeel Nieuwe Balans" opgericht bestaande uit 2 bestuursleden van het gemeenschapshuis, 2 van de dorpsraad en 2 vanuit het kerkbestuur. Deze 6 personen hebben het hele traject voorbereid, te beginnen met te inventariseren wat alle verenigingen van het dorp voor wensen en behoeften hadden. Deze te bespreken met de architect om zo tot een definitieve tekening te komen. Dit traject heeft ongeveer een jaar geduurd.

Toen kon de bouwtekening aangevraagd worden. Alles binnen het kerkgebouw realiseren lukte niet dus er moest ook nog een flink gedeelte nieuwbouw bijkomen. Een kwart van de oppervlakte van het hele gebouw is, ook juridisch, van de kerk. De rest van het oude gebouw is voor één euro overgenomen door de Stichting Gemeenschapshuis. Een ander, zeker zo belangrijk, traject wat de werkgroep rond moest zien te krijgen was het financiële stuk. De architect begrootte het geheel zonder inrichting op maar liefst 1,2 miljoen euro. Van het begin af aan was het uitgangspunt: er mocht geen euro schuld op het gebouw gaan rusten. Van de gemeente kregen we 500.000 euro toegezegd. Vervolgens werd de provincie benaderd, wat leidde tot een subsidie van 350.000 euro waarvan een 80.000 euro geïnvesteerd moest worden in duurzaamheidsmaatregelen.

De kosten van het kerkgedeelte, ruim 250.000 euro, moesten geheel door de parochie worden gedragen. Zoveel geld had de parochie niet maar de parochie had wel 40 hectare landbouwgrond in eigendom die verpacht wordt aan een 20 tal Vredepeelse landbouwers. Van het Bisdom kregen we toestemming om 5 hectare pachtvrije grond te verkopen en daarmee

was er meer dan voldoende geld om de bouw van het kerkgedeelte te bekostigen en om daarna ook nog eens de verouderde pastorie, waar tot vorig jaar burgemeester Gillissen gewoond heeft, op te knappen. Het gat van 100.000 euro wat er nog restte moest ingevuld worden met vrijwilligersuren en ook die uitdaging durfden we aan. Inmiddels was het bestek uitgeschreven en waren er aannemers uitgenodigd om in te schrijven en in november 2017 is het geheel aanbesteed.

Na eerst de Kerst van 2017 nog in de kerk gevierd te hebben zijn we op 3e Kerstdag begonnen met het leeg halen van het kerkgebouw en half januari zijn we met vereende krachten gaan slopen en begin februari kon de aannemer aan de slag. Het hele jaar 2018 is er gesloopt, gebouwd, geschilderd en het lukte om Kerst 2018 te vieren in het nog niet geheel gereed zijnde gebouw. In december en januari is er flink gewerkt aan de inrichting en op 3 februari is de kerk en nieuw altaar plechtig ingezegend met een H. Mis door Bisschop Harrie Smeets en heeft gedeputeerde Ger Koopmans het gehele gebouw officieel geopend door de onthulling van een kunstwerk “Vredepeel in Balans” gemaakt door alle Vredepeelse verenigingen. Als naam werd besloten te kiezen voor “De Loef”. Voor de inrichting van het gemeenschapshuis hebben we diverse fondsen aangeschreven met als resultaat dat we in totaal 110.000 euro mochten ontvangen waar we natuurlijk ontzettend mee waren vereerd. Omdat de Stichting Gemeenschapshuis al jaren niet meer had geïnvesteerd hadden ook zij flink gespaard en konden zo een flinke bijdrage doen aan de inrichting, geluid, podium etc.. Alle grond- en sloopwerk, de riolering, de bestrating en de gehele groenvoorziening rondom het pand zijn met een minimum aan kosten in eigen beheer uitgevoerd. Ruim 2500 vrijwilligersuren hebben de Vredepeelse inwoners in het project gestoken exclusief alle uren van voorbereiding en overleg. In de zomer van 2019 is het oude gemeenschapshuis gesloopt en komend najaar wordt de parkeerplaats en de bestrating aan de voorzijde nog vernieuwd. Vredepeel heeft nu een prachtig gebouw staan met daarin een kerkgedeelte met 70 zitplaatsen wat eventueel uit te breiden is tot 250 zitplaatsen. Het gebouw is voorzien van 120 zonnepanelen, een warmtepomp met dieptebronnen en een zelfbedacht ventilatiesysteem waardoor de inkomende lucht in de winter opgewarmd en in de zomer gekoeld wordt door het grondwater. Geheel energiearm, hypotheekvrij, veel beschikbare vrijwilligers en het uitgangspunt lage exploitatiekosten is dus duidelijk overleefd. Om een impressie van het gebouw en de opening incl. H. Mis te krijgen kunt u op youtube een filmpje van 30 minuten bekijken. Kijk op: <https://youtu.be/qtQfVooEms>

Vredepeel is terecht trots. Trots op het gebouw waar we weer jaren mee vooruit kunnen maar vooral trots op hetgeen wat we als kleine gemeenschap voor elkaar gekregen hebben. Waar een wil is, is een weg. Samen staan we sterk.

**‘Vredepeel is
terecht trots.’**

Toon van Hoof

Een ontmoeting met Herman Elbers

Op een mooie zomermiddag had ik een afspraak met Herman Elbers, de buurman en organisator van de Lourdesgrot, die de zusters van 'Sint Joseph' in 1938 lieten bouwen op een stil plekje in de tuin van het klooster. De zusters maakten deel uit van de congregatie zusters van de Goddelijke Voorzienigheid.

Wie is Herman Elbers?

Herman Elbers is geboren in 1942 te Wellerlooi en trouwde in 1965 met Riet Holtermans. Zij kregen drie kinderen, een zoon en twee dochters en drie kleinkinderen.

Herman werd in 1968 beroepsmilitair bij de luchtmacht en was verantwoordelijk voor alles wat te maken had met de vliegveiligheid. Een drukke baan met grote verantwoordelijkheid. Daarnaast was hij sinds 1965 ook koster in zijn toenmalige woonplaats Hout Blerick. In 1969 werd hij overgeplaatst naar Rijen en ging hij werken op de vliegbasis Gilze Rijen. In 1973 volgde overplaatsing naar de vliegbasis Volkel en de nieuwe woonplaats werd Veghel. In 1978 kwam het gezin naar Venray en het vrijwilligerswerk verhuisde mee. Herman werd eerst koster in het Zonnelied in Brukske en vervolgens in de paterskerk. Hij was van begin af aan breed inzetbaar en draaide zijn hand niet om voor de 'verbouwing' van een altaar of ergens invallen als misdienaar / acoliet. Op de laatste vrijdag van de maand verzorgt hij als koster in paterskerk voorafgaande aan de avondmis, van 17.30 tot 18.15 uur de uitstelling van het Allerheiligste, waarbij ook de rozenkrans gebeden wordt.

In 1994 ging hij met pensioen. Maar stilzitten zit niet in de aard van de energieke, creatieve Herman Elbers en het werk als vrijwilliger ging door gewoon door. In 2018 vierde hij zijn 40 jarig jubileum als vrijwilliger bij de paterskerk.

In 1997 verhuisde hij met zijn vrouw Riet (in 1999 overleden), naar de Kloosterhof en daar begint, naast het andere vrijwilligerswerk dat gewoon door gaat, het tijdperk 'Lourdesgrot'.

De Lourdesgrot

Het Sint Josephklooster werd in 1990 gesloten en de grot ontruimd. De beelden werden veiliggesteld door Kruisen en Kapellen die ze later ook weer terugplaatste, nadat de bewoners van de nieuw gebouwde Kloosterhof de onderkomen grot hadden hersteld.

Deken J. Coenen heeft de grot in 1998 opnieuw ingezegend.

Herman organiseert vanaf de heropening van de Lourdesgrot, in samenwerking met het Lourdeswerk Venray en buurtgenote en vriendin Nelly van Hegelsom, alle activiteiten en werkzaamheden die nodig zijn om de grot veilig en dagelijks open te kunnen stellen. En daar komt veel bij kijken. Niet alleen het openen om 09.00 uur en sluiten bij zonsondergang, maar ook het onderhoud van de tuin, het verzorgen van de bloemen; grasmaaien; het maken van boekjes voor speciale bijeenkomsten in de Mariamaanden; het maken en verkopen van kaarsen en bijhouden van de voorraden; het plegen van onderhoud aan de geluidsapparatuur enzovoorts, enzovoorts; deze opsomming is lang niet compleet!

Om een eind te maken aan het heen en weer slepen van de zware zitbanken zijn Herman en de klusmannen van het Lourdeswerk Venray onlangs begonnen met het maken van nieuwe, zelf ontworpen, lichtere bankjes, handzaam te verplaatsen en makkelijk op te slaan.

Speciale bijeenkomsten bij de Lourdesgrot

In mei en oktober wordt de Lourdesgrot druk bezocht. In mei wordt elke vrijdag om 19.00 uur de rozenkrans gebeden. De tweede zaterdag van oktober trekt een lichtprocessie na de zaterdag-mis van 19.15 uur vanuit de Grote Kerk naar de sfeervol versierde grot waar een Mariaviering gehouden wordt. Begeleid door een koor kan iedereen de bekende Marialiederen meezingen. Als er geen koor is, worden er cd's gedraaid.

Jaarlijks wordt er in samenwerking met Suzanne Lijklema, geestelijk verzorger van de Zorggroep in Horst en Venray, een drukbezochte middag georganiseerd bij de grot voor alle bewoners van de Zorggroep. Ook op 15 augustus, de feestdag van Maria Hemelvaart, wordt er voor deze doelgroep een dienst georganiseerd en een 'Kruudwis' ingezegend. Na afloop wordt er getrakteerd op geschildre stukjes appel en peer.

Niet alleen in mei en oktober

De Lourdesgrot, die in 2018 tachtig jaar bestond, is een fotogenieke plek, er wordt dan ook vaak gestopt om even een foto te maken. Ook worden foto's en briefjes achtergelaten met een intentie.

Niet alleen in mei of oktober, maar het hele jaar lopen gemiddeld zo'n twintig mensen per dag even binnen om Maria en Bernadette goeiendag te zeggen, te bidden of een kaarsje op te steken. Soms ook om alleen even tot rust te komen en te genieten van dit sfeervolle, stille hoekje; midden in de drukte van het dagelijks leven; midden in Venray!

Herman Elbers, hartelijk dank voor de tijd die u heeft vrijgemaakt, als druk bezette vrijwilliger, anno 2020 al 55 jaar 'in dienst van kerk en samenleving', om mij zo uitvoerig, inspirerend en enthousiast te vertellen waarmee u zoal bezig bent.

Leonie Cals

Meester Arnt van Kalkar

(1460 - 1484)

Meester Arnt van Kalkar is ook bekend onder de naam Meester Arnt van Zwolle. In de laatste plaats woonde hij van 1484 tot 1492, maar bleef toen ook actief in Kalkaren ook onder de naam “Meester van Varsseveld” is hij bekend. Hij was een van de vele beeldsnijders (beeldhouwers) die in de voormalige hertogdommen Kleef en Gelre werkzaam waren. Het was de periode van de late gotiek. Omdat zijn werk van hoge kwaliteit was, kreeg hij veel opdrachten. Hij maakte beelden en altaarstukken in opdracht van steden, kerken, kloosters en gilden.

Veel van Arnts werken bevinden zich nu in kerken in de regio Noord-Limburg en het aangrenzende gebied in Rijnland-Westfalen, maar ook in musea over de hele wereld o.a. in Het Catharijneconvent in Utrecht, Museum Schnütgen in Keulen en in het Musée Cluny in Parijs zijn ze te zien. Maar we hoeven niet zo ver te gaan om de kunstwerken te bekijken!

In onze eigen Petrus' Bandenkerk hebben we maar liefst tien beelden van deze Meester. Een ongekend aantal op een plek. Ook de kerken van Oostrum, Horst en Grubbenvorst hebben een of meer beelden van hem.

Het is op zich al bijzonder dat we de kunstenaar bij naam kennen. In tegenstelling tot de latere tijd, was het gebruikelijk dat de kunstenaar anoniem werkte. Zo kennen wij van slecht een klein aantal van de beelden in onze kerk de naam van de maker. Henrich Douverman is de beeldsnijder van het unieke beeld van Petrus Paus en worden een zestal beelden toegeschreven aan de “meester van Elsloo”.

Hoe weten we dat een beeld van Arnt is?

Soms weet men uit archiefstukken dat er beelden besteld en geleverd zijn. De rekening is er soms nog en wie de opdrachtgever was voor het beeld; een gilde of kerk. Op grond van kenmerkende overeenkomsten in stijl en door details in de uitvoering, kunnen kunsthistorici dan afleiden wie de maker van het beeld moet zijn. Denk hierbij aan de overeenkomsten in de plooien van de kleding, de uitwerking van de haren, de houding van beeld, de gezichtsuitdrukking, de vorm van de handen en de “mode van die tijd”. Een enkele keer zijn dezelfde sporen van klemmen uit de werkbank een aanwijzing en soms ook het hout waaruit het beeld gesneden is.

De beelden van Arnt in onze kerk zijn: de HH. Jacobus Major, Oda, Lucia, Eligius, Bernardus, Severus, Antonius Abt, Laurentius, en Catherina van Alexandrië. Deze zijn allemaal van hout. Ook het grote stenen beeld van de apostel Paulus is van Arnt. De beelden zijn allemaal gemaakt tussen 1480 en 1485 en stonden meestal op een van de altaren in de kerk.

Tentoonstelling

In het Museum Schnütgen in Keulen wordt een thematentoonstelling gewijd aan de werken van Meester Arnt met de titel: Arnt der Bilderschneider. Meister der beseelten Skulpturen. Het is een van de toonaangevende musea voor religieuze kunst in Europa.

De tentoonstelling was oorspronkelijk gepland van 2 april – 5 juli 2020, maar is door de coronacrisis uitgesteld tot een nader te bepalen datum. Ruim 60 werken van Meester Arnt uit musea, kerken, kloosters en van particulieren zijn voor deze tentoonstelling bijeen gebracht.

De Petrus' Banden kerk heeft vijf beelden hiervoor in bruikleen ter beschikking gesteld.

Het zijn: de beelden van Oda en Lucia, van Jacobus Major, Severus en Antonius Abt.

Dit alles met toestemming van het kerkbestuur, het Bisdom Roermond en de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed. Dat een dergelijke uitleen is aan strenge regels en voorwaarden gebonden ligt voor de hand. Voor de beelden naar het museum gaan, worden ze eerst gefotografeerd, gecontroleerd en in optimale conditie gebracht. Dit gebeurt bij het Restauratie Atelier in Maastricht. De restaurateur van dit atelier kent de beelden van onze kerk "van binnen en van buiten" en is ook heeft deze opdracht nu uitgevoerd.

Aanleiding voor deze bijzondere tentoonstelling is de recente ontdekking van de ontbrekende delen van een altaar retabel van Arnt dat al in het bezit van het museum was. Zij hebben deze stukken nu kunnen kopen en daarmee het prachtige retabel in oude luister herstelt.

De moeite waard om eens te gaan kijken!

Jan van Casteren

*Vz. Stichting Behoud en Restauratie Beeldenschat
Sint Petrus Bandenkerk.*

TIP.

**U kunt alle beelden bekijken op onze website:
www.petrusbandenkerkvenray.nl**

De Zeven Smarten van Maria

De verering van Maria en dan in het bijzonder van Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten (Weeën) kwam in de loop van de vijftiende eeuw in de Nederlanden in zwang. In Venray bestond er van oudsher een diepgewortelde devotie tot de Zeven Smarten van Maria.

Rond de Grote Kerk werden in 1867 zeven nieuwe staties van de Zeven Smarten van Maria aangebracht die gemaakt waren door Houtermans en Lenaerts uit Roermond. Aan de oostelijke kant van de Grote Kerk zijn daarvan nog twee statiekapellen bewaard gebleven. Beeldhouwer Willem Houtermans (1835-1890) werkte bij de Roermondse ateliers van bouwmeester Pierre Cuypers voordat hij met collega beeldhouwer Lenaerts een eigen bedrijf begon. In het officie (officiële gebed) van de feestdag van Maria's Zeven Smarten (15 september) zijn de volgende Zeven Smarten van Maria vermeld: 1. Simeon's voorspelling. 2. De vlucht naar Egypte. 3. Het verlies van de twaalfjarige Jezus. 4. Maria ontmoet Jezus op de kruisweg. 5. De Kruisiging. 6. De Kruisafneming. 7. De Graflegging. De laatste twee staties, de Kruisafneming en de Graflegging konden worden gered. Tijdens bouwactiviteiten in de Hofstraat in 2007 werden deze behouden en gerestaureerd. Het reliëf de Kruisafneming, verkeerde in goede staat en werd in de gerestaureerde kapel teruggeplaatst. Het replica-reliëf de Graflegging werd vervangen door het oorspronkelijke reliëf uit het archief van de Grote Kerk, nadat dit was gerestaureerd door HijKo, het Venrayse restauratie-atelier van Jeanny Hijn en Ger de Koster.

Ook de Paterskerk heeft een Smartenhof, toegewijd aan Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten. De huidige Smartenhof ten westen van de Paterskerk, aan de Leunseweg, werd in 1985 gerestaureerd en voorzien van reliëfs, gemaakt door leerlingen van de Vrije Academie naar voorbeeld van de originele staties. De oorspronkelijke reliëfs uit de 17e eeuw werden na de brand in 1925 aan de noordzijde van de kerk weer opgebouwd om vervolgens rond 1945 plaats te maken voor een wegverbreding. De oorspronkelijke panelen werden toen in de oostelijke koorgang van het Patersklooster ingemetseld. Vanwege de verbouwing van verpleeghuis Beukenrode naar de Zorgstudio's van Rooyhof, was het in 2016 opnieuw noodzakelijk om de oorspronkelijke panelen van de Zeven Smarten van Maria (rijksmonumenten) met zorg te verwijderen. De stichting Kruisen en Kapellen Venray is momenteel druk bezig deze staties te restaureren, maar daarover een volgende keer meer.

Bron: Frans de Roos, Stichting Venray Monumentaal.

BRIENSVELD
UITVAARTVERZORGING

AANDACHT, TIJD EN ZORG
VOOR UW PERSOONLIJKE WENSEN

📍 Brienshoekweg 6
5809 EW, Leunen-Venray
☎ 0478-515221
🌐 www.briensveld.nl

UITVAARTVERZORGING

**ELEKTRO
VAN GOCH**

VENRAY T 0478-510545 F 0478-511800 ELEKTROVANGOCH.NL

ELEKTROTECHNIEK
BEVEILIGING
DATA-NETWERKEN
TELE-COMMUNICATIE
HUISAUTOMATISERING

TUHMAN DAKBEDEKKINGEN

Voor al uw dakwerkzaamheden

Keizersveld 71b • 5803 AP Venray • T 0478 533702
M 06-54366249 • info@tuhmandakbedekkingen.nl

WWW.TUHMANDAKBEDEKKINGEN.NL

Kinderboekje

Jezus houdt van alle kinderen, groot en klein!

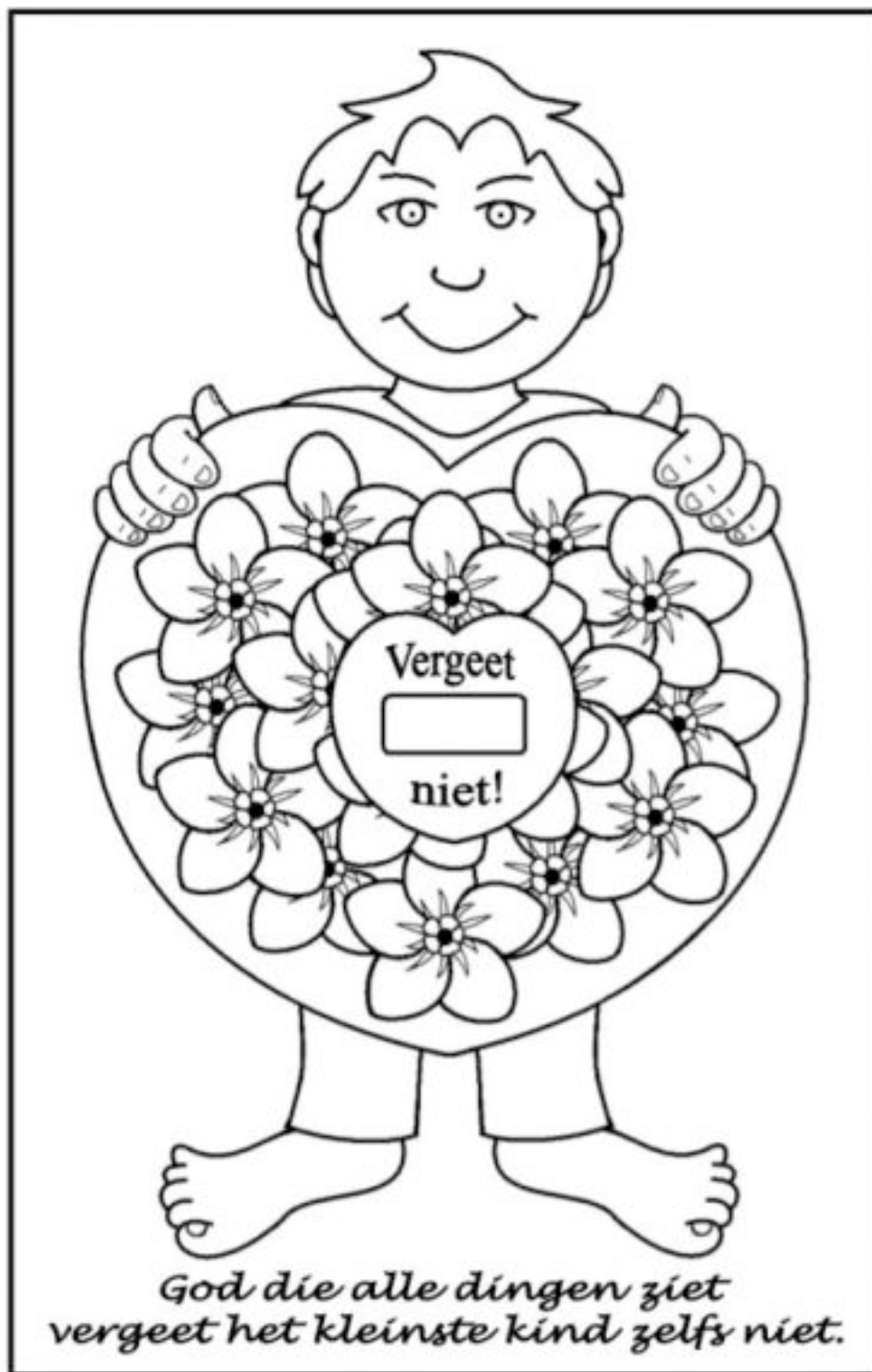
Hoi kinderen,

Poeh..... we hebben een rare tijd achter de rug hè?!
In april/mei een aantal weken niet naar school kunnen gaan
vanwege Corona en thuis moeten werken voor school.
Misschien heb je ook wel een hele andere zomervakantie
gehad dan normaal. Hopelijk zijn jullie allemaal gezond!

Maar..... zo niet, Jezus is er altijd voor ons;
als we het leuk en gezellig hebben en lekker genieten
van onze vakantie (misschien is de vakantie al afgelopen als
deze SamenKerk uitkomt?). Maar Hij wil er ook juist héél
graag voor ons zijn als we het moeilijk hebben. Als er ziekte
is of zelfs als we iemand verliezen en los moeten laten.

Fijn hè, zo'n Vriend die er ALTIJD voor je is!!!

Probeer deze kleurplaat maar eens zo mooi mogelijk
in te kleuren:

©www.gelovenisleuk.nl

Een wat moeilijke puzzel deze keer.

Soms kan het in het leven ook wat moeilijk zijn, maar Jezus helpt je altijd en zorgt er ook voor dat je de juiste dingen hebt of krijgt om het aan te kunnen!

(Dit is ook zo, maar stiekem is het ook een kleine hint voor de oplossing :))

1=a 5=e 9=i 13=m 17=q 21=u 25=y
2=b 6=f 10=j 14=n 18=r 22=v 26=z
3=c 7=g 11=k 15=o 19=s 23=w
4=d 8=h 12=l 16=p 20=t 24=x

1-12-19 7-15-4 15-14-19 15-22-5-18

18-15-20-19-1-3-8-20-9-7-5 23-5-7-5-14

12-1-1-20 7-1-1-14, 26-15-18-7-20 8-9-10

15-15-11 22-15-15-18 19-20-5-22-9-7-5

19-3-8-15-5-14-5-14

Een oude Ierse zegen:

<https://www.youtube.com/watch?v=m5niYrors8g>

Voor de wat oudere kinderen...
(en hun papa's en mama's ;))

Op Youtube:

"Voetstappen in het zand"

van Whoutman01

Gezinsmissen beide kerken

In principe is er iedere laatste zondag van de maand een gezinsmis.

Informatie over de ik-en-mijn-kerkdagen in de Paterskerk houdt u tegoeed voor het parochieblad dat eind november verschijnt. Deze dagen vormen een onderdeel van de voorbereiding op de Eerste Communie.

Stille dag

We leven jachtig en gejaagd. We smachten soms naar momenten van rust en stilte. Als gelovigen verlangen we ook naar momenten van stilte, bezinning en gebed. Die vinden we in ons persoonlijk bidden, in de kerk of in een andere geïnspireerde momenten. Bijzonder mogen we dat alles beleven tijdens een stille dag. Of bezinningsdag. In de stilte rust zoeken en God vinden. In veel kloosters en bezinningscentra vinden velen hun geestelijk thuis. Als parochies willen we dat graag eveneens aanbieden, en wel heel dichtbij.

Op de drempel van de advent, op zaterdag 28 november, is gelegenheid deel te nemen aan een Stille Dag in en rond de Paterskerk. Een mooie inleiding op de advent en een goede voorbereiding op kerstmis. Tijdens de dag zijn er een paar inleidingen door de priesters ter inspiratie, maar het belangrijkste van alles is de stilte. Maak het mee!

De dag begint om 10 uur en duurt tot 16 uur. Men dient zelf voor lunch te zorgen. Aanmelden via de pastorie. Er zijn geen kosten aan verbonden.

Het mooie van het geloof

door kapelaan Marthoma Alexander

In deze reeks van artikelen in elke “Samenkerk” wil ik graag met jullie mijn ervaring van de huisbezoeken delen. Ik zie aan al de mensen die ik bezocht heb een oogst: de vreugde van het geloof. Zij hebben het geloof goed doorgekregen zodat ze nu oogsten van hun geloof. Het geloof blijft een steun en een nieuwe hoop. Vooral in de minder mooie momenten is het geloof een toeverlaat voor velen. Even thuiskomen bij de Heer! Ik zie ook een gerijpt geloof in het leven van onze parochianen. Vaak zijn hun levensverhalen voor mij een voorbeeld voor mijn preken. Hoewel wij geen klaarliggende antwoorden hebben over hoe het geloof aan onze kinderen door te kunnen geven, is er geen enkele reden om het gerijpte geloof dat wij hebben

niet vreugdevol te vieren en er trots op te zijn. Laat de vreugde en troost die wij als gelovige mensen ervaren en erover mogen getuigen tegen onze kinderen dat wij geen antieke (ouderwetse) christenen zijn en dat onze kerkbezoeken niet alleen maar een traditie zijn.

Afgelopen jaar noemde een vormeling spontaan ‘Heilige Geest in mijn hart’ als thema van de vormsel viering. Later ben ik bij het kind thuis geweest omdat ik het heel bijzonder vond. Daar ontmoet ik een lid van de Zangers van Sint Frans. Daar zag ik toch een manier van het doorgeven van het geloof in het gewone leven. Ik kan die vormeling vergelijken met Moeder Maria. Een heel stil, aandachtig en actief kind.

Ik zag ook dat vele ouderen het geloof in hun leven als een plaats van rust en als moederlijke zorg van Maria ervaren. In alle ontwikkelingen en veranderingen in de samenleving en in het gezinsleven is Onze Lieve Heer altijd dezelfde, onveranderd

gebleven voor vele ouderen. Vele bejaarden en alleenstaanden vinden kracht en steun in de zondagse Heilige Missen in de kerk of op tv/radio. Iemand die geen andere weg vindt om door te kunnen leven vindt zijn steun en kracht in de Heilige Mis, in het aalmoezen geven voor Afrikaanse kinderen en bij het aansteken van kaarsen.

Er zijn ook heel veel buitenlandse gezinnen in onze parochie die heel actief zijn in het geloof. Een meisje vroeg mij tijdens de communie-les toen ik vertelde over het lijden en de kruisdood van Christus: “Als wij minder fouten maken, doen we dan minder pijn aan Jezus”. Al de moeite van haar ouders hebben al in die communie-leeftijd van het

kind vruchten gedragen. Als het kind zo'n medelijden heeft met Jezus, hoeveel gaat zij zorgdragen voor haar medemensen die zij dagelijks ontmoet. Wat een gelovig, heilig leven heeft dit kind! Ik ken ook een kind (nog geen communie gedaan) die al de Heilige Mis thuis naspeelt. De ouders hebben voor de spullen gezorgd. En zijn mis begint altijd met een processie.

Het geloof is voor ons leven. Het raakt ons hart. Wij mogen steeds heiliger leven als Hij!

Kapelaan Marthoma Alexander

Het geloof is voor ons leven.

Het raakt ons hart.

Wij mogen steeds heiliger leven als Hij!

Wat we van monniken kunnen leren... (1)

Erik Galle

De monastieke wijsheid blijkt niet alleen talloze eeuwen te hebben overleefd, maar ook te midden van een geseculariseerde wereld uitermate waardevol te zijn. Telkens weer zoekt de monnik naar een goed evenwicht en de juiste afstand ten opzichte van wat er gebeurt. Deze zoektocht naar de binnenkant van de werkelijkheid biedt een ideaal tegengewicht tegen de snelheid, het lawaai en de prestatiedrang die onze cultuur kenmerken. We putten in dit blad graag uit dit mooie boekje, dat we van harte aanbevelen. Erik Galle, In de leer bij de monnik.

1 Mondje dicht

In het begin valt het allemaal nog mee. Maar dan begin het. Wat is het toch dat we het er zo moeilijk mee hebben om te zwijgen? De achterliggende reden van de oproep om te zwijgen is niet negatief. Integendeel, het heeft te maken met een zich willen open. De overgang maken van spreken naar zwijgen heeft de bedoeling om ons te leren luisteren naar het hart. Als we altijd praten, weten we zelfs niet dat ons hart ook oren heeft. Zwijgen is die oren alle kans geven.

In het oude testament zegt Samuel: 'Spreek, Heer, uw dienaar luistert'. Hij is dus van plan te zwijgen. Deze zin klinkt zo mooi dat we er snel van overtuigd zijn dat dit een ideale basishouding is om ons tot God te richten. Maar zo'n zin in de mond nemen is gemakkelijk. De inhoud ervan beleven is iets anders. Dat vraagt om een ommekeer. Want als we in ons binnenste afdalen, stellen we in alle eerlijkheid vast, dat daar een heel ander verlangen leeft. We blijken ervan te houden om ongemerkt de werkwoorden van plaats te laten wisselen. Ons binnenste zegt iets heel anders dan onze mond. In plaats

van het 'Spreek, Heer, uw dienaar luistert', wordt het dan 'Luister, Heer, uw dienaar spreekt'.

De nadruk in het monastieke leven op het zwijgen, betreft een innerlijke houding. Het stille luisteren komt steeds eerst. De Regel van Benedictus start niet toevallig met het woord 'luister'. We zouden bijna kunnen stellen dat in dat ene woord alles vervat zit wat daarna komt. Als we echt leren luisteren met ons hart dan zullen we al wat erop volgt, goed verstaan. Eerst mondje dicht dus.

Gij, God, hebt mij nooit onderbroken. Gij wachtte tot ik zweeg om zelf te spreken. Welk een eindeloos geduld hebt Gij met mij al niet gehad. Ik dacht dat ik bad, maar mijn bidden was spreken tegen U. En als ik alles had verteld, was ik weer weg. Alsof Gij een postbus waart, waar ik al mijn zorgen en vragen in deponeerde. Ik vroeg me niet af wat Gij me te vertellen had. Nu wil ik een hele tijd zwijgen. Ik ben aan het leren luisteren. Ik weet het, ik ben een beginnening. Maar Gij geeft mij tijd...

2 Hartbewaking

Gevoelens zijn er in overvloed. Er op een goede manier mee omgaan is niet altijd eenvoudig. Ontkennen we ze, dan beroven we onszelf van leven. Ze wegduwen is ook weinig zinvol. We leven in onze dagen in een echte emo-cultuur. Gevoelens hebben gemakkelijk en vaak het laatste woord. Het lijkt of mensen bij momenten achter hun gevoelens aanhollen. Dat kan ook de bedoeling niet zijn. We hebben nood aan een weegschaal die het juiste gewicht toekent aan wat we voelen. In de monastieke traditie geldt het hart daarvoor als het instrument bij uitstek.

Als je op zee een boei ziet liggen, dan kan het zijn dat die even onder water verdwijnt door de sterke deining van het water. Maar als je wat geduld hebt, dan zie je ze weer opduiken aan de oppervlakte. Het hart van een monnik zou je kunnen vergelijken met zulke boei. Nu eens is het een kalme zee en dobbert zijn hart rustig op het zeeoppervlak, op een ander moment is de zee stormachtig. Dan gaat het hart wild op en neer, maar altijd keert het naar de oppervlakte terug en duwt het zich boven het water uit. Dit omdat er in dat hart ruimte is gemaakt. Een ruim hart bevat in zijn binnenste genoeg zuurstof om steeds boven alle gevoelens uit te komen.

Het komt erop aan dat die binnenste ruimte in het hart nooit ingenomen wordt door het water. Als de monnik gevoelens van angst, droefheid, verbittering, wrok, wanhoop en jaloezie laat binnensijpelen, dan overleeft hij de volgende storm niet. Daarom is waakzaamheid ook een centraal woord in het monastieke leven. We kunnen het omschrijven als hartbewaking. Hoezeer onze gevoelens wezenlijk deel uitmaken van wie we zijn, we mogen er niet in verdrinken. Een boei leeft van het contact met het water, zoals een mens leeft van het contact met zijn gevoelens, maar tegelijk moet hij er ook boven staan. De meest innerlijke kern van het hart van een mens, daar is de Adem van God als zuurstof in uitgestort, en die Adem behoedt voor het verdrinken. Die Adem is ons diepste heiligdom, het is Gods stuwkracht in ons. Een boei heeft nog een ander kwetsbaar punt: haar verbondenheid met de bodem. Deze verbinding zorgt

‘Het hart van een monnik zou je kunnen vergelijken met een boei op zee’

ervoor dat ze niet afdrijft. De verbinding van de monnik met God is heilig. Het is zijn hechtingspunt. God heeft die band gelegd. Het onderhouden van die band komt de mens zelf toe. Dit vraagt zorg en regelmaat. Wie dat lange tijd verwaarloost, loopt het risico dat de hechting losraakt. Dan wordt een boei louter de speelbal van het water.

*Gij, God, zijt
uitgestorte Adem
in het diepste van
mijn hart, waardoor
ik steeds naar boven*

*word gestuwd als ik dreig te verdrinken.
Die beweging komt niet van mij, het zijt Gij
zelf die duwt, alsof Gij vecht voor uw eigen
leven. Hoezeer gevoelens bij momenten aan
mij trekken en mijn hele horizon vullen,
wijken doet Gij niet. Als vaste grond, een
schuilplaats en mijn rots, zijt Gij. Gij biedt
vastheid als ik mijn wortels uitstrek in U, Gij
houdt me vast als ik buig. De zekerheid zijt
Gij, dat ik niet breek.*

3 Woestijntocht

We leiden een druk leven. Er is zoveel dat we moeten doen. We willen ook veel. We lijden aan fomo (fear of missing out). We zijn angstig dat we iets zullen missen wanneer we niet voortdurend onze berichten controleren of niet zouden mee kunnen komen met wat hot is op het net. In plaats van momenten te voorzien waarbij we ons afsluiten voor de talrijke prikkels die op ons afkomen, leggen we onze smartphone op ons nachtkastje. Dat mensen opgebrand raken is dan logisch. Het ergste dat een mens tegenwoordig kan overkomen is de combinatie van twee zaken: ‘hier is geen bereik’ en ‘ik verveel me’. De monastieke

visie creëert een levenscontext die zo prikkelvrij mogelijk is. Heeft jomo (joy of missing out, de vreugde iets te missen) zijn voordelen?

Een van de beelden die het vaakst met het monastieke leven verbonden wordt, is dat van een zich begeven in de woestijn. De extreme omstandigheden van een woestijn dwingen tot het maken van keuzes. Ballast afwerpen wordt een kwestie van overleven. Nadat hij zijn overbodige bagage achtergelaten heeft, wordt de monnik geconfronteerd met wat hij binnen in zichzelf meesleurt. Zovele gevoelens, fantasieën en verlangens, staan allemaal tegelijk te dringen om aandacht.

Prikkels van buiten bewust minderen, zorgt ervoor dat vluchtwegen worden afgesneden. Afleiding en verstrooiing werken als lokaas. Zonder het te beseffen verlaat je in feite jezelf. Het is of je iets lekkers ziet liggen en verkeerdelijk denkt je honger daarmee te kunnen stillen. In de praktijk werkt dit zoals een wegomleiding. Je begint eraan, maar na een tijd weet je totaal niet meer waar je je bevindt. Soms is de zon zo fel dat je last krijgt van fata morgana's, je ziet dingen die er niet zijn. Je projecteert je verlangens in de werkelijkheid, zodat je de werkelijkheid vervormt.

Er is maar één manier om hiervan verlost te worden: alles wat je naar buiten gooit, terug naar binnen brengen en er de strijd mee aangaan. Als de weg naar buiten, een weg naar binnen wordt, dan is er redding. De bron van levend water bevindt zich niet buiten hem, maar in hem. Die bron is dus waar hij zich bevindt. Weglopen is daarom ook het laatste wat helpt. Het mooie van bronnen is dat de stuwing uit henzelf komt. Wat wil zeggen dat het erop aankomt orde aan te brengen zodat het water ruimte krijgt. Niet zelden is hulp van ervaren bronzoekers tijdens een woestijntocht meer dan welkom.

Dat Gij, God, in mij woont, wil zeggen dat wanneer ik me ver van mezelf bevind, ik U in de steek laat. Niets neemt Gij over van mij als ik het onderweg moeilijk heb. Gij doet me langs wegen gaan die er geen zijn, alsof ik moet ervaren dat ik zonder U verdwaal. De verwarring is de beste leerschool om in U mijn toevlucht te zoeken. Ik kniel en houd me stil. Mijn gevoelens komen tot rust, net als droesem na heftig te zijn geschud slechts heel langzaam terug op de bodem landt. Gij leert me in woestijnen wat verlangen is. Gij zuivert het uit zodat ik daarin uw gelaat herken.

Het Bloemenvrouwtje van de Sint Petrus' Bandenkerk “ging met pensioen”

Pieta De la Roij heeft ruim 15 jaar, met haar man Harrie, die vaak meehielp, met veel plezier gezorgd voor de bloemen in de Grote Kerk. Met ingang van 1 juli “ging ze met pensioen”.

Bijna dagelijks verzorgden ze samen de bloemenstukken die Pieta gemaakt had voor op het altaar en ook voor achter in de kerk bij het Sint Jozefbeeld en het reliëf van Onze Lieve Vrouw, Moeder van Altijddurende Bijstand. De twee vaste plekken waar veel kerkgangers en bezoekers speciaal voor binnen lopen om even een kaarsje op te steken en te bidden.

Bij het uitzoeken van de bloemen hield Pieta zo veel mogelijk rekening met de liturgische kleuren van het kerkelijk jaar, dat begint op de eerste zondag van de advent. De kleur paars, staat voor inkeer, ingetogenheid, boete en rouw en wordt gebruikt in de advent- en veertigdagentijd. Wit is een feestelijke kleur die hoort bij reinheid en licht; bij de doop, en bij Kerstmis en Pasen. Rood is gereserveerd voor Pinksteren en verwijst naar de heilige Geest en de vurige tongen. Groen is de kleur die wordt gebruikt voor de (zon-)dagen dat er verder geen bijzonderheden zijn. De kleur van groei, hoop en de toekomst.

Pieta geeft aan dat ze heel dankbaar en blij is dat ze dit werk zo lang heeft kunnen en mogen doen samen met haar man, die in 2018 is overleden. Ze genoot tijdens het werk van de contacten en gesprekjes waarvoor suppoosten en kerkbezoekers haar vaak staande hielden en bewaart goede herinneringen aan deze mooie momenten en ontmoetingen.

Diverse omstandigheden maken het nu helaas noodzakelijk om te stoppen met het werk dat ze al die jaren met zoveel plezier, in en voor de kerk heeft gedaan. Zij zal het missen, maar wij gaan haar prachtige bloemschikcreaties missen!

Pieta, langs deze weg heel hartelijk dank voor jouw trouwe inzet en betrokkenheid. We wensen jou en jouw familie, samen met elkaar nog een mooie tijd toe!

Leonie Cals

Religieus middelpunt van Venray

Wie een wandeling maakt door het centrum van Venray, ontdekt snel dat de Sint-Petrus' Bandenkerk (Grote Kerk) vanaf bijna elk punt zichtbaar is. Vooral de toren behoort tot de meest in het oog springende constructies van Venray. In 2020 wordt de restauratie van de toren en het kerkgebouw afgerond. In dit artikel wordt stilgestaan bij kerkarchitectuur. De oorsprong van de bouw van kerktorens staat hierbij centraal.

Kerkarchitectuur

In elke parochie is de kerk vaak het oudste en het grootste gebouw. Toch hebben kerken niet altijd dezelfde indeling of hetzelfde grondplan gehad. Oorspronkelijk bestond een kerkgebouw namelijk uit een simpele ontmoetingsruimte. Deze werd gebouwd van plaatselijk beschikbaar materiaal en volgens dezelfde technieken als lokale woonhuizen. Deze kerken waren meestal rechthoekig. Vaak wordt een kerk van duurzaam materiaal – zoals steen of baksteen – gebouwd.

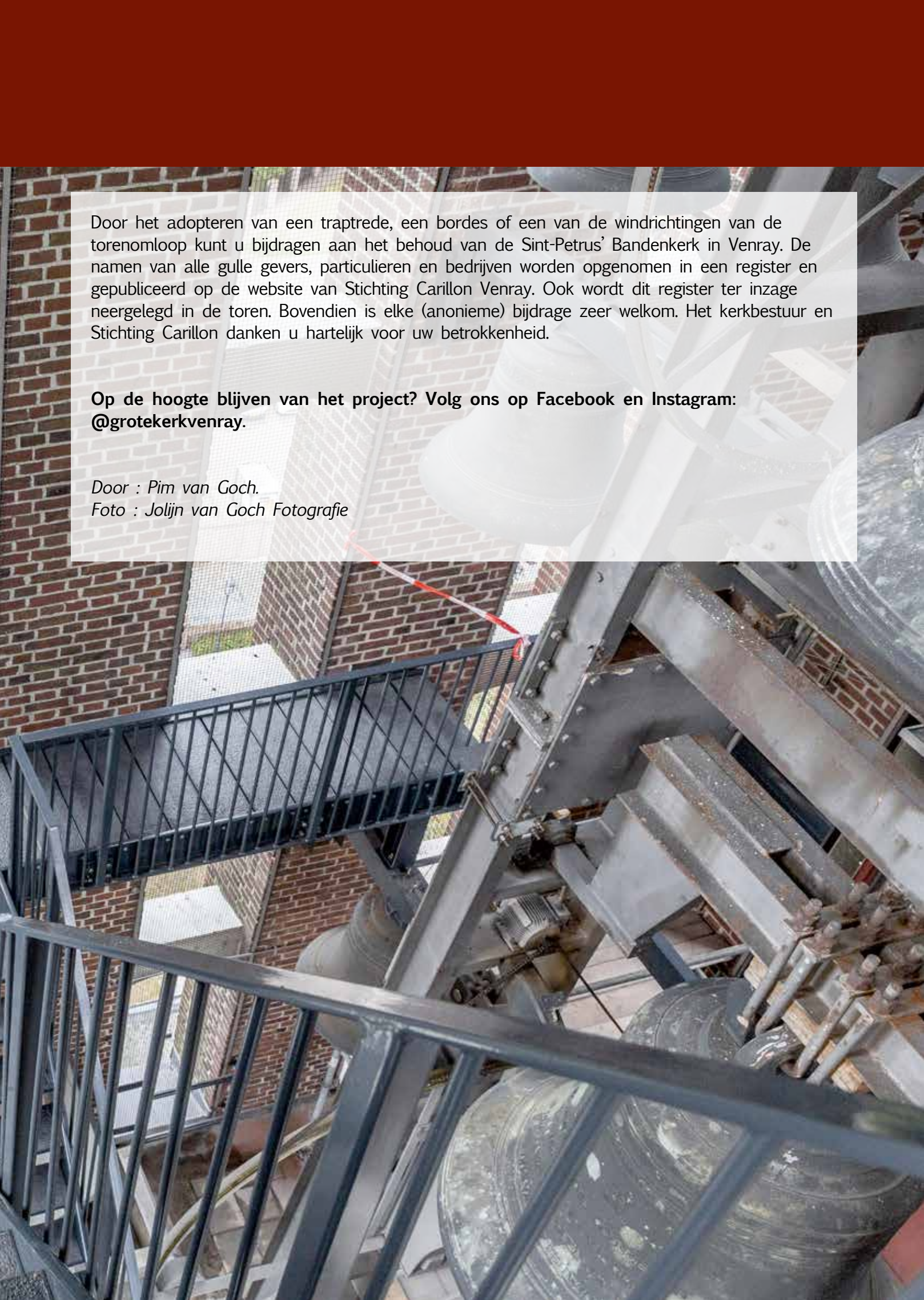
De kerk breidde zich geleidelijk uit van een enkele zaal tot twee grotere ruimtes. Een voor de congregatie en een waar de priester de rituelen van de mis uitvoert. Aan deze tweekamerstructuur werden vaak gangen, een toren, kapellen, een sacristie en soms een dwarsschip en mortuarium kapellen toegevoegd. Deze kamers kunnen onderdeel zijn van het originele plan, maar bij oude kerken zijn ze later aangebouwd.

Oorsprong kerktoren

Tot het jaar 600 maakten torens geen onderdeel uit van christelijke kerken. Vanaf het begin van de middeleeuwen werden torens overgenomen van militaire wachttorens. Torens werden toen gebouwd ter verdediging van de stad, bijvoorbeeld als uitzichtpunt tegen vijanden of brand. Eerst waren de bouwwerken vrij bescheiden en stonden zij volledig los van de kerken. In de loop van de tijd werden ze opgenomen in het kerkgebouw. Bovendien kregen ze steeds uitgebreidere daken tot uiteindelijk de kerktoren – zoals wij die nu kennen – ontstond.

Torens zijn veelvoorkomende elementen van religieuze architectuur. Ze worden over het algemeen opgevat als pogingen het hemelse en het goddelijke te bereiken. Ook dienden torens als blikvanger voor de stad en de kerk in het bijzonder. Meestal worden in de toren klokken – of soms een klokkenstoel – opgehangen. Op de top van protestantse kerken staat meestal een weerhaan die de windrichting aangeeft. Katholieke kerken bevatten meestal een kruis.

In de toren van de Sint Petrus' Bandenkerk vinden momenteel restauratiewerkzaamheden plaats waarbij er o.a. een trap word aangebracht zodat er op een verantwoorde wijze werkzaamheden aan de klokken en het carillon verricht kunnen worden en waarbij bezoekers bij gelegenheid tot aan de trans van de toren kunnen komen om van daar uit van een prachtig uitzicht over Venray en omgeving te kunnen genieten.

Door het adopteren van een traptrede, een bordes of een van de windrichtingen van de torenomloop kunt u bijdragen aan het behoud van de Sint-Petrus' Bandenkerk in Venray. De namen van alle gulle gevers, particulieren en bedrijven worden opgenomen in een register en gepubliceerd op de website van Stichting Carillon Venray. Ook wordt dit register ter inzage neergelegd in de toren. Bovendien is elke (anonieme) bijdrage zeer welkom. Het kerkbestuur en Stichting Carillon danken u hartelijk voor uw betrokkenheid.

**Op de hoogte blijven van het project? Volg ons op Facebook en Instagram:
@grotekerkvenray.**

Door : Pim van Goch.

Foto : Jolijn van Goch Fotografie

Onze vormelingen aan het woord...

‘Een paar maanden geleden mocht ik zelf beslissen of ik mijn vormsel wilde doen. Daar heb ik niet lang over nagedacht. Eerst werd ik gedoopt, daarna deed ik mijn communie en nu ben ik hier met het vormsel. Ik heb veel wensen, maar mijn grootste wens is dat wij het samen fijn hebben op aarde. En dat heeft God ons bijgebracht. God blijft altijd in mijn hart. Ook al gaat er nu een heel nieuw leven van start. God zorgt er voor dat ik sterk in mijn schoenen sta. En dat ik de toekomst vol vertrouwen tegemoet ga.’

Mylan

‘Hij is bij je wanneer je alleen bent. Hij is bij je als je even niemand kent. Hij zal er altijd voor je zijn. Voor iedereen, groot en klein. Al ben je heel ver weg. Al heb je heel veel pech. Hij is er altijd. Je raakt hem nooit kwijt.’

Dion

‘Als vormeling ben ik heel blij, want als beginnend volwassene hoor ik er nu helemaal bij. 5 jaar na mijn communiefeest ontvang ik nu het zegel van de Heilige Geest. Ik heb geleerd dat ik bij angst en verdriet, of als ik het idee heb dat niemand mij meer ziet, ik kan rekenen op de Heilige Geest die mij ook zal helpen, keer op keer als ik anderen vertel over mijn geloof in de levende Heer.’

Marlinde

‘Lieve God , Ik ben U dankbaar dat ik leef. Ik ben U dankbaar dat ik gezond ben. Ik ben U dankbaar voor het scheppen van de wereld om mij heen en daarom moeten wij zuinig op de wereld zijn. Ik ben U dankbaar voor de natuur en ik vind het fijn dat er vogels fluiten als ik naar school ga. Ik ben U dankbaar dat ik lekker kan sporten en kan spelen. Ik wens dat we respect tonen aan elkaar. Ik wens dat iedereen elkaar helpt. Ik wens dat U er altijd voor ons bent. Ik wens dat de rijken de arme helpen. Ik wens dat iedereen eten en drinken heeft en een dak boven zijn hoofd.’

Koen

‘We geloven in God. Geloven is een fijne gedachte, het kan verdriet verzachten. Voor God zijn we allemaal gelijk, dat maakt ons in onze gedachten en in ons hart heel rijk. Het is een fijn gevoel om een gebedje te doen voor een goed doel. In de kerk kunnen we ons geloof met z’n allen delen, zelfs met de mensen in de hemel.’

Robin

‘Na mijn communie te hebben gedaan wil ik ook met mijn vormsel voor Jezus staan. Vormen is Jezus willen volgen en je van alles wat Hem verdriet doet, je afkeren. Leren zijn zoals Jezus was, dat komt je in het leven goed van pas. Bij elke keuze in je leven vragen: “Wat zou Jezus hebben gedaan”. Dan zul je het goede pad begaan. Betrek Jezus in je leven. Hij zal je veel zegen geven.’

Thijmen

‘Heilige Geest, kom in mijn hart. Help mij met de dingen die ik moeilijk vind. Geef mij moed als ik het nodig heb. Help mij om goede keuzes te maken. Geef mij raad als ik het even niet weet. Help mij lief te zijn voor anderen en geen ruzie te maken. Geef mij houvast in het leven.’ *Koen*

‘Ik ben gedoopt omdat dat een keuze van mijn ouders is. De communie heb ik ook gedaan, door dezelfde keuze. Ik ben nu oud genoeg om bepaalde keuzes zelf te maken. Het vormsel mocht ik zelf weten, daar heb ik zelf bewust voor gekozen. Ik heb geleerd hoe ik een goed mens moet zijn.’

Sjoerd

‘Een speciale dag voor mij, een dag samen met Jezus, een dag om te bewaren en mee te dragen, een heel leven lang, een heel speciale dag... mijn vormsel.’

Pieter

‘Mensen op deze aarde zijn de schepping van God waardig. Ik denk daarom aan vrede en liefde en dat er geen oorlogen en ziektes meer zijn. Dat Jezus mijn grote vriend is, Hij gaf alle goeds aan ons mensen. Zijn liefde krijgen is wat ik wens. En het vormsel is voor mij een bevestiging van wat mijn ouders begonnen zijn.’

Nina

Geestelijke communie?

Never waste a good crisis, zeggen we wel 'ns. Als je dan toch in een crisis zit, haal er dan wat goeds uit. Dat gold in coronatijd ook voor de eucharistie. Van half maart tot na Pinksteren hebben we officieel de communie niet meer mogen ontvangen. Om begrijpelijke redenen ergens, maar die tegelijkertijd hele grote vragen oproepen. Kritiek was er ook en misschien ook wel ergens terecht: de kerk stelt normaliter de eucharistie centraal en nu hoeft het ineens niet meer? Never waste a crisis: dat de crisis rond de eucharistie rond corona ons helpt beseffen wat de eucharistie eigenlijk is.

In plaats van te communie te gaan zoals we het gewend waren werd ons gezegd geestelijk de communie te ontvangen. Die zogenaamde geestelijke communie of de communie of het doopsel van verlangen stamt uit de tijd van de christenvervolgingen: als het niet mogelijk was gedoopt te worden omwille van de vervolgingen, dan gold het doopsel van verlangen. Mensen die gedoopt hadden willen worden maar nog vóór het doopsel om hun geloof vermoord werden, werden beschouwd als gedoopten: gedoopt in hun eigen bloed. In die bizarre tijd sprak men van het doopsel van verlangen. En als het niet mogelijk was aan de mis deel te nemen of als er geen was ten tijde van vervolgingen, sprak men van de geestelijke communie.

In de Middeleeuwen werd het te communie gaan eigenlijk een zeldzaamheid. Er heerste een strenge discipline en men was er zich van bewust dat je de communie eigenlijk alleen kunt en mag ontvangen als je het waardig bent. Wie zich van zonde of kwaad of onmacht bewust was, liet de communie

liever. Men communiceerde eigenlijk alleen na een periode van berouw, boetedoening en biecht, zoals dat trouwens in veel landen van de wereld nog steeds wel zo is! Alleen wie zich met de Heer en zijn broeders en zusters verzoend had, was waardig.

Het ontvangen van de heilige communie was in die Middeleeuwen een zeldzaamheid geworden, omwille van die geloofsweg die er wezenlijk bij hoorde. Men ging naar de mis, maar communiceerde enkel na aan alle verplichtingen te hebben voldaan. De zogenaamde geestelijke communie kreeg daarmee een andere betekenis. Je had de sacramentele communie: men ging ter communie maar zonder geloof of zonder bezieling. Je had de geestelijke communie: men wilde wel maar kwam er niet toe de noodzakelijke stappen ertoe te zetten. Idealiter communiceerde men zowel sacramenteel als geestelijk: je bereidde je goed voor, je ontving in groot geloof de communie en leefde daar vervolgens uit.

Rond de vorige eeuwwisseling komt er een grote verandering. Paus Pius X pleitte voor een veelvuldige communie. En dan niet in de betekenis van sacramenteel zoals daarnet, maar volledig: sacramenteel en geestelijk. Leef zo, wees zo christelijk in je dagelijkse leven, dat je te allen tijde de communie waardig kunt ontvangen. En als je het niet waardig bent, stel dan je bekering en verzoening niet uit, maar maak er zo gauw mogelijk werk van. Mis het niet, laat Gods genade niet vergeefs zijn! Dat was de reden dat dagelijkse mis en wekelijkse biecht bij het gewone leefritme van de katholieken hoorden. En wie door ziekte niet in staat was naar de kerk te gaan ontving maandelijks de communie thuis.

Het grote Vaticaanse Concilie in de jaren '60 van de vorige eeuw bracht het allemaal onder woorden en legde het vast. Katholieken zijn mensen bij wie de actieve deelname aan de zondagse eucharistie zowel bron als hoogtepunt van heel hun christelijke leven is. Bron, omdat we vanuit die eucharistie mogen leven. En hoogtepunt, omdat alles wat we doen en meemaken doorheen de hele week ons doet verlangen en toeleven naar de zondagsviering.

‘Hij spreekt tot ons’

Want waar gaat het dan om op zondag in de kerk in de eucharistie? De Heer is er! En Hij spreekt tot ons. Als we de bijbel en het evangelie lezen dan geloven we dat God zijn woord hier en nu tot ons richt. Dat onderscheidt de zondagsmis ook van een boswandeling of fietstocht: hier is de Heer in Woord en Sacrament op niet mis te verstane wijze. Hier mogen we luisteren naar wat Hij, onze Heer en Schepper ons te zeggen heeft en mee wil geven in het leven. De Heer is hier en Hij spreekt tot ons. Wij luisteren en bidden en zingen: we zingen ons zijn woord in, we zingen ons geloof uit en we bidden tot Hem met elkaar. Wat zouden we anders en beter kunnen doen dan Gods familie? En dan mogen we Hem zelf ontvangen. We gedenken wat Hij voor ons heeft gedaan zoals Hij het zelf heeft gevraagd – Blijft dit doen om Mij te gedenken! – en we ontvangen Hem lijfelijk. En tenslotte gaan we dan met vreugde en vrede heen om van ons geloof te getuigen.

En dat laatste heeft niets van doen met vrijblijvendheid: oprecht geraakt door de Heer kun je niet anders dan je ook zelf te geven aan Hem en aan en met elkaar. Zo zijn we Gods volk, met Christus in ons midden, levend in en vanuit de eucharistie en de heilige communie: *communio* – dat wil zeggen een gemeenschap – met God en elkaar. Daarom is die eucharistie zo van levensbelang en moeten we zeer voorzichtig zijn met onze schouders er bij op te trekken...

Dus ja, het was flink slikken toen een paar maanden ons ineens ‘slechts’ de geestelijke communie voor lange tijd voorgeschoteld werd. God zij dank mogen we nu weer gewoon vieren wat wij als katholieken mogen vieren!

Deken E. Smeets

Digitale Nieuwsbrief

Vier maal per jaar valt dit blad in uw brievenbus. Maar daarnaast hebben we sinds enige tijd ook een digitale (gratis) Nieuwsbrief, die de meer actuele informatie over onze parochies bevat. Mis het laatste nieuws niet en meldt u aan! Dat kan via de website van de Grote Kerk.

Tikkie:

Grote Kerk:

Paterskerk:

Religie terug?

Citaten uit het boek van Tomas Halik “Raak de wonden aan”

Religie komt terug, horen we alom. Is dat zo? Nog los van het feit dat het dan voor zeer velen de vraag is of dat dan goed of slecht is dat religie weer in is, is het de vraag wat we dan met religie bedoelen. Komt de enige God terug? De God van Israël, van Abraham, Isaäk en Jakob, de Vader van Jezus? Of de god van de filosofen, het hoogste wezen – verder niet aangeduid of ingevuld, maar vaag gehouden en vooral persoonlijk ingevuld, waarmee politieke influencers hun eigen opvattingen opsieren. Komt er een God terug die in stilte kan antwoorden op de verschrompelde harten van mensen en die hun wonden geneest, of komt er een God van oorlog en wraak terug, die juist wonden veroorzaakt? Of moeten we ons verheugen op de terugkomst van oude, giechelende en sarcastische afgoden?

God geeft zichzelf op Aan het kruis geeft God zichzelf op, zodat Hij de mens niet hoeft op te geven. Het vormt de ultieme consequentie van Gods verlangen om de menselijke vijandschap zonder geweld te breken en de mens in zijn goddelijke gemeenschap op te nemen.

Wat dan? Als ik alles bij elkaar optel wat mensen moeten geloven die niet in de Schepping en Schepper willen geloven, als ik zie hoe zij gekweld en op een avontuurlijke wijze het toeval en de natuurlijke selectie moeten voorzien van goddelijke eigenschappen en de kenmerken van de voorzienigheid, dan lijkt me het scheppingsgeloof veel verstandiger, logischer en natuurlijker.

Echte hoop! Mensen die liefde met emotie verwarren, voelen zich gerechtigd hun partner te verlaten als ze niets meer voor hem of haar voelen. Mensen die geloof verwarren met vrome huivering van hun gevoel, beginnen te denken dat ze atheïsten zijn op het moment dat hun godsdienstige leven zich uiteindelijk van de luiers ontdoet en hun de kans biedt volwassen te worden. Mensen die hoop verwarren met optimistische gevoelens zijn rijp voor zelfmoord zodra het leven hen van hun optimistische illusies heeft beroofd... hoewel dat juist het moment zou moeten zijn waarop hun hoop getuigt van kracht!

Tomas Halik - Raak de wonden aan

Christenen en hoop

‘Al vallen er naast u duizend neer, u zal het onheil niet deren’ (ps. 91). Dat wil niet wilde zeggen dat christenen niet ziek zouden kunnen worden. Ook gelovigen hebben deel aan het lijden in deze wereld en ervaren dezelfde tegenslagen als niet gelovigen. Hoe kan hoop dan een verschil maken?

Als ik naar mijn eigen leven kijk, zie ik hoop als een middel om mijn angst te bestrijden. Vanaf mijn vroege jeugd probeerde ik om te gaan met de angsten die onbekende uitdagingen, negatieve berichten en nieuwe ontmoetingen bij mij veroorzaakten. De hoop dat er een uitweg moet zijn, dat er een antwoord gevonden kan worden, dat er andere emoties mogelijk zijn, dat het morgen anders zal zijn, gaven mij de kracht om het vol te houden. Angst dwong mij om te hopen, hoop als overleving. Hoe sterker mijn angsten, hoe sterker mijn hoop werd.

**‘Hoe sterker mijn angsten,
hoe sterker mijn hoop werd.’**

Ik ben er vaak verrast over hoe mensen in de meeste miserabele omstandigheden weten te overleven door de vaardigheid hoop te ontwikkelen en deze in te zetten. Het leven met al zijn problemen daagt hen uit om te hopen. Als de Bijbel de hoop ziet als een anker, dan vind ik dat een prachtig beeld. Midden in de storm toch nog houvast te hebben door dat anker uit te gooien. Natuurlijk is van de drie deugden geloof, hoop en liefde, liefde de belangrijkste. Maar al heb je geen of weinig liefde ervaren, je altijd nog kunt hopen.

Op de een of andere wijze tracht ieder mens zijn leven zin te geven. Betekenis geven aan de dingen die je overkomen helpen je om ze een plaats te geven en er mee om te gaan. Wil de manier van zingeven ook hoopvol voor je zijn zul je toekomstgericht moeten kijken. Voor een gelovige is zijn zingeving geworteld in de overtuiging dat God goed is en Hij zijn goedheid ten volle aan je wil tonen. Dat betekent dat God niet samenvalt met alles wat je meemaakt. Dat Hij boven jouw omstandigheden staat: Hij is niet degene die je mishandelt of je ontslag bewerkt, nog minder degene die de afwijzing in de liefde veroorzaakt of wat dan ook. Het is dit geloven in Gods goedheid dat je hoop geeft bij elke tegenslag. Het is deze zingeving die je helpt om je hoop op God te vestigen.

Als je tegenslag krijgt, voel je vaak een mengeling van kwaadheid en schuld. ‘Waarom moet mij dit overkomen’. Je wordt dan kwaad omdat je je wilt verzetten tegen het leed en er niet door overweldigd wilt worden. Je voelt ook schuld: ‘Waaraan heb ik dit verdiend?’ Schuldgevoel ervaren we omdat we verschil voelen tussen de persoon die we zijn en die we zouden moeten zijn. Diep van binnen beseffen we dat we tekortschieten en falen. Dit schuldgevoel is echter geen goede voedingsbodem voor hoop. Schuldgevoelens verlammen onze hoop. Ze geven ons het gevoel er geen recht op te hebben. Johannes de Doper krijgt als missie mee om de deur van de hoop te openen door vergeving te verkondigen. Vergeving wordt ons aangeboden opdat wij zouden kunnen hopen. Daarom is het belangrijk om bij leed en teleurstelling jezelf

telkens weer te bevestigen dat je leeft uit vergeving en je door Jezus gekend en aanvaard bent. Deze vergeving krijg je niet om je geweten gerust te stellen, maar om te hopen dat er iets moois voor jou is weggelegd en dat er een bijzondere bestemming op je wacht.

Als je leeft vanuit een hoopvol toekomstperspectief verandert dit je leven. Abraham gaat op weg naar het land dat God hem wijst. Het is de belofte die hem op weg doet gaan. We veranderen niet doordat ons straf of beloning in het vooruitzicht worden gesteld (hemel of hel). De prikkels die hier van uit gaan werken maar tijdelijk. Hoop verandert ons leven omdat het beloofde toekomstperspectief aansluit bij het diepste verlangen van ons hart. De belofte is iets waar we altijd al diep naar hunkerden. God geeft ons beloften die ergens bij ons resoneren, omdat ze onze roeping en bestemming wakker maken. Hoe meer we hier wakker voor worden hoe meer we ons gaan focussen op dit perspectief. Dat wil niet zeggen dat de weg ernaar toe uit rozengeur en maneschijn bestaat. Integendeel, je ontmoet net als Abraham de nodige tegenslagen. Maar je blijft geloven in de droom die je hebt ontvangen en dat elke tegenslag je er sneller zal brengen.

Waarop mogen we hopen? Mogen we hopen dat de corona-crisis en de gevolgen ervan snel voorbij zullen zijn? Mogen we hopen dat we beschermd zullen zijn tegen ziekte en als we ziek zijn dat we genezen zullen worden? Beloften die de Bijbel uitvoerig en op vele plaatsen geeft (bijvoorbeeld in psalm 91). Verhoort Hij onze gebeden als we Hem hierom bidden? Het is een illusie te denken dat geen enkel leed ons zal overkomen als we christen zijn. Tegelijk mogen we hopen dat er een bijzondere zorg en bescherming is voor het volk van God. Gebedsverhoringen en zegeningen die God ons belooft behoren bij onze bestemming. Voor ons gelovigen van het Rijk Gods geldt dat wij tekenen mogen verwachten die bij dit koninkrijk horen. Daarom roept Jezus ons op om in de eerste plaats het koninkrijk van God te zoeken en dat ons dan alles bovendien geschonken zal worden.

Wat is het verschil tussen gelovigen en de niet gelovigen als het gaat om leven uit hoop? Volgens de apostel Petrus zijn we herboren tot een levende hoop. Ons leven moet dus een model van hoop zijn voor de mensen om ons heen. Maar hoe doe je dat? Aan de ene kant zijn we medereisgenoten en maken we dezelfde dingen mee, moeten we dezelfde problemen oplossen en uitdagingen aangaan. Tegelijk zijn we ook gids, we hebben het beloofde land gezien en we weten de weg ernaartoe. Als we alleen maar reisgenoten zijn, gaan we met hen op een wereldse manier hopen en zijn we misschien wel prettige mensen om mee te leven, maar bieden we geen meerwaarde als gelovigen. Als we alleen maar gids zijn, komen we hautain en veroordelend over en zal ons verhaal niet overkomen, hoe hoopvol het er ook uitziet.

Hoopvol leven betekent voor mij telkens opnieuw het anker uitgooien en houvast zoeken in vaste grond. Het er elke dag opnieuw op wagen dat het leven zin heeft, vertrouwen dat er een Herder is die de weg wijst en dat het einde goed is.

Oudercatechese

Net als vorig schooljaar is er ook 2020-2021 gelegenheid voor ouders van communicanten en vormelingen om met hun kinderen mee te groeien naar de dag van hun Communie of Vormsel. In de maandelijkse oudercatechese-avond zijn ouders welkom om te horen wat ook in de catecheselessen aan de kinderen is verteld en hoe ze het beleefd hebben. Kapelaan Marthoma verzorgt de ouderavonden van de EH Communie (8 oktober, 4 november en 10 december), deken Smeets die van het Vormsel (5 oktober, 5 november en 9 december).

Christoffels...

Een goed oud gebruik: om Sint Christoffel mee te nemen onderweg. Hij droeg ooit 'n kindje de rivier over en bracht het veilig aan de overkant. Bleek later Jezus te zijn... Sindsdien is hij beschermer van alles en iedereen in het verkeer. Op de weg maar ook in het groot in het leven. Voor wie er nog geen heeft, op de pastorie aan de Eindstraat zijn deze mooie stevige sleutelhangers te koop voor €4 p.st..

Bezoek

Wekelijks proberen de priesters en vele vrijwilligers van de parochies mensen te bezoeken. Wanneer u een bezoekje op prijs stelt, laat het dan graag horen op de pastorie! Zeker geldt dat voor zieken of als u uw (nieuwe) huis graag wilt laten inzegenen!

Mariaplaquette

Het is een aloud gebruik in de Mariaverering om een gedachte, wens of uiting van dankbaarheid blijvend vast te leggen op plaquettes of tegels. Ook in de Mariakapel in de Grote Kerk, die de hele dag open is, wij willen u de mogelijkheid bieden om op deze manier een blijk van uw persoonlijke getuigenis duurzaam in deze kapel te laten aanbrengen. De plaquettes zijn vervaardigd van uitzonderlijk fraai Carrara-marmer en zijn verkrijgbaar in de afmetingen 10 x 20 cm. De tekstgravure is uitgevoerd in goudkleur. De stuksprijs bedraagt € 300,-. Info kunt u verkrijgen op de pastorie.

Zegening van het graf

In veel parochies is het gebruik dat rond Allerheiligen en Allerzielen de graven van onze lieve dierbaren jaarlijks opnieuw gezegend worden. We drukken daarmee ons geloof uit dat onze dierbaren, zoals hun lichamen geborgen zijn in de aarde, voor eeuwig geborgen mogen zijn in Gods liefde. We bidden tegelijk ook dat de graven plaatsen van hoop en gelovig vertrouwen en van troost mogen zijn voor hen die met een lege plaats verder moeten door het leven.

In onze Venrayse parochies bestaat dat gebruik als zodanig niet, maar deken en kapelaan willen graag mensen die dat willen er de kans toe geven. Na aanmelding (op de pastorie) bestaat de mogelijkheid op zaterdag 31 oktober of maandag 2 november het graf te laten zegenen tussen 15 en 17 uur. De priesters houden een kort gebed aan het graf en zegenen het.

Daarnaast willen we dit jaar rond Allerzielen bijzonder blijven stilstaan bij degenen die in de coronatijd zijn gestorven. Via de digitale Nieuwsbrief wordt dit aangekondigd; het zal een speciale viering worden.

Ik geef de pen door aan...

Hallo, mijn naam is Chyrl van Kempen.
In mijn dagelijks leven ben ik werkzaam als huishoudelijk medewerker, onder andere bij de pastorie.
Ik ben opgegroeid in Blitterswijck waar ik als klein jongetje al misdienaar was.
In de kerk voelde ik mij thuis en vond het fijn om de pastoor te helpen tijdens de Heilige Mis.
De mooie gezangen en vooral het orgelspel vond ik toen al prachtig.
Na mijn jeugd ben ik naar Venray verhuisd. Ook in Venray ging ik regelmatig naar de kerk, vooral op zaterdagavond wanneer de Heilige Mis gevierd wordt met samenzang in het Nederlands gezongen.
Dan kan ik meezingen en de liedteksten en gebeden goed in mij opnemen.

‘In de kerk voel ik mij thuis’

In 2014 heb ik mij aangemeld als misdienaar bij de Paterskerk.
Ik voelde mij welkom bij de groep vrijwilligers die er actief is.
Naast het dienen werd mij na een tijdje gevraagd of ik koster wilde worden.
Al gauw volgde er nog andere taken zoals het dienen bij uitvaarten, het mee organiseren van de sacramentsprocessie, buitengewoon bedienaar van de H. Communie, en sinds enkele jaren ook als koster bij de grote kerk.

In de kerk voel ik mij thuis, samen bidden en zingen tot God.
Als koster ben je na afloop van de H. Mis vaak nog alleen in de kerk bezig met opruimen, kaarsen uitmaken, de kerk sluiten etc. Dan ga ik wel eens in de kerkbank zitten om in stilte te bidden tot de Lieve Heer, dat voelt echt fijn.
Ik ben blij en dankbaar dat ik als vrijwilliger dit werk mag doen voor de Heer, en voor alle mede-gelovigen in de kerk.

Voor het volgende parochieblad geef ik de pen door aan... Nelly Geurts!

Chyrl van Kempen

GROTE KERK

Adres

Parochie Sint Petrus' Banden
Eindstraat 6, 5801 CR Venray
0478-550740 - petrband@zonnet.nl

Misintenties opgegeven

Maandag dinsdag en vrijdag,
van 9.30 tot 11.30 uur, telnr.: 0478-550740;
stipendium: € 12,50 voor missen op
weekdagen, € 27,50 voor weekendmissen.
IBAN: NL49 ABNA 0579 7394 81

Kerkbijdrage

Op bankrekening NL59 ABNA 0484 1000 17 of
NL82 INGB 0001 1748 63 inzake kerkbijdrage.
Voorzitter comité kerk- bijdrage: dhr. F.
Welschen.
Penningmeester parochie Sint Petrus' Banden:
Maris Heijnen.

H.H. Missen

Weekdagen: 9.00 uur
Zaterdag: 19:15 uur
Zondag: 9.30 uur

Overleden

27-07-20	Sjeng van Osch	97 jaar
27-07-20	Piet Bussemakers	72 jaar
05-07-20	Joop Janssen	81 jaar
27-05-20	Theo van Raaij	90 jaar
04-04-20	Gerda Geurts	77 jaar
01-04-20	Piet Jacobs	96 jaar
29-03-20	Harrie Bongaerts	98 jaar
25-03-20	Sraar van Meijel	83 jaar

Gedoopt

16-08-20	George Connar
02-08-20	Sophie van Mil
26-07-20	Milan van Riemsdijk
19-07-20	Janaya de Boer
05-04-20	Jesse Sonnemans

PATERSKERK

Adres

Parochie OLV van Zeven Smarten
Leunseweg 5, 5802 CE Venray
0478-580202 - info@paterskerkvenray.nl

Misintenties opgegeven

Woensdag en donderdag van 9.30 tot 10.30
uur, telnr.: 0478-580202; stipendium:
€ 12,50 voor missen op weekdays,
€ 27,50 voor weekendmissen.
IBAN: NL81 ABNA 0231 8034 94 ,
t.n.v. Kerkbest. O.L.V. van Zeven Smarten.

Kerkbijdrage

Op bankrekening NL42 INGB 0004 2040 20,
t.n.v. parochie Venray-Zuid of
IBAN: NL17 ABNA 0231 8085 26,
ten name van: Kerkbestuur O.L.V. van Zeven
Smarten inzake kerkbijdrage.

Inloopmorgen op woensdag

Pastorie: 9.30 - 12.00 uur

Mariakapel geopend

Ma t/m za: 9.30 - 19.00 uur

H.H. Missen

Weekdagen: 18.30 uur
Zaterdag: 18.00 uur
Zondag: 11.00 uur
(zondag met kinderwoorddienst en opvang
voor baby's en peuters)

Aanbidding van het Allerheiligste

Vrijdag: 17.30 uur

Gedoopt

28-06-20	Levi van de Pas
26-07-20	Maud Jeuken en moeder Emmy Jeuken

Redactie

Adres: Leunseweg 5, 5802 CE Venray.
Email: samenkerkvenray@gmail.com
Website: www.grotekerkvenray.nl

*Gratis abonnement? Opzeggen? Adreswijziging?
Stuur een mailtje of een briefje.*

*Keer op keer
geeft Gij ons uw woord en schenkt ons uw genade
zodat het kan gediën.*

